Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Несмачно ж готують у вашій їдальні. От моя покійниця готувала — пальці, бувало, оближеш!

— У вас, діду, застарілі смаки.

ПЕРЕЦЬ

№ 15 (841). Рік видання 44-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. СЕРПЕНЬ 1970

Як стати довгожителем

Ні, не піклуємося ми, дорогі друзі-товариші, про своє здоров'я. Фізичними вправами не займаємося, зі спортом лише під час телепередач здибуємося.

От візьміть мене. У тридцять три роки валер'янку четвертинками пив, валідолом закусював, а на додачу пірамідон кілограмами ковтав. Варто було десь на околиці дощикові покрапати, як я вже мав у комплексі нежить, ангіну і запалення середнього вуха. Гланди вирізав, так за півмісяця вони знову виросли — завбільшки з дві добрячих дулі. Про грип і говорити не доводиться. Гонконгський вірус, приміром, ще за кордоном бавиться, а я вже повним ходом заражаю ним близьких і далеких родичів. Торік у липні випадково викупався у Дніпрі й тут же розжився на якийсь унікальний ревматизм. Кілька місяців майже рачки на роботу лазив, бо дуже не хотів підводити свого колективу: а раптом без мене плану не буде? (До речі, плану таки не виконали, бо виявилося, що я ще перед тим заразив колег свинкою — кажуть: рідкісний випадок у медицині).

Дякувати добрим людям, тепер усе це позаду. Я навіть не розумію, як міг отак животіти. Певен: коли б наша міськрада не взялася з усією серйозністю за фізичне загартування трудящих, мав би я останній привіт від групи товаришів.

А почалося моє надзвичайне зцілення тогорічного жовтня, коли я отримав ордер і перебрався до нової квартири в дев'ятиповерховому експериментальному будинку. Експериментальним він виявився не лише за плануванням, а й за призначенням, яке полягало в тому, щоб поставити на ноги таких-от кволих нікчем, як я.

Усе тут було підпорядковано чіткій системі. Наприклад, відсутність газу, а відтак неможливість приготувати їжу, спонукала мене до освоєння спортивної ходьби по навколишніх їдальнях. Вже за три місяці від ревматизму залишився тільки спомин, а на четвертий я відчув, що міг би залюбки пройти у доброму темпі без відпочинку до Йошкар-Оли.

Або вода. При розумній системі це ж незамінний засіб позбутися всіх болячок! Так от, у нашому експериментальному будинку холодної води спочатку не було. Тільки гаряча. Майже окріп. Звичайно, на перших порах від незвички трохи важкувато доводилося. Але зате потім! Сядеш у ванну з окропом і відчуваєш, що ніби знову на світ народжуєшся. Пори на тілі так розширювалися, що можна було, зазирнувши у них, всю анатомію вивчити.

Трохи перегодом, коли мешканці будинку добряче попарилися й максимально розширили свої пори, гарячої води не стало, а натомість пішла холодна. Оскільки сталося це серед зими, я був страшенно задоволений, бо моє загартовування перейшло у вищу фазу. Відтоді нежиті, ангіни, грипу наче й на світі не існує. Трапляється, звичайно, що якийсь вірус через кватирку залетить. Так я мерщій кидаюся під холодний душ. Вірус, побачивши, яким я став дужим, одразу ж — брик на підлогу й від розчарування дає дуба.

Загартування холодною водою так зміцнило мене й багатьох інших криворіжців, що міськрада — вічна слава їй, — ідучи назустріч побажанням трудящих, дала вказівку ЖЕКам відключити гарячу воду в районах новобудов взагалі.

Коли я остаточно розлучився зі своїми хворобами, настала пора тренувати м'язи та серце. З цією метою в нашому експериментальному будинку розмонтували ліфт і здали його на брухт. Ви не уявляєте, як усі пожильці дякують керівним товаришам за повсякденне піклування! Збіжиш щодня разів десять—п'ятнадцять з першого на сьомий, восьмий чи дев'ятий поверх і помічаєш, як тебе зразу ж м'язи починають розпирати. Навіть очі — й ті на лоба лізуть. Видно, теж якісь спеціальні м'язи там ростуть. Про серце вже не кажу. Хоч зараз кому завгодно пересаджуй!

Тепер міськрада вирішила дев'ятиповерхові будинки зовсім без ліфтів будувати. По-перше, економія коштів. По-друге, люди стануть нівроку здоровими. Он не встигли розподілити житла в 360-квартирному будинку по вулиці Дніпропетровській, а пробитися до його під'їздів уже неможливо. Новосельці рвуться на сходи, лементують, аж дим іде. Воно й зрозуміло: радіють люди, що в будинку чотирьох ліфтів взагалі немає, хочуть пошвидше включитися в боротьбу за своє здоров'я.

Отак побігаєш, погартуєшся, пострибаєш через паркетини, що на підлозі дибки стоять (навіть це передбачено!), попідтягуєшся на шпалерах (для цього їх у деяких місцях не приклеюють) і на очах у самого себе молодшаєш. Один дідок — мій сусіда, — так той просто, як дитина, став: щічки рум'яні, очі блищать, на лисині пушок закучерявився. На вулиці підплигує, всім перехожим приязно посміхається і настійно проситься голкіпером у команду «Кривбас». Дуже добре дід стрибати навчився!

ТОЖ ЗМІЦНЮЙТЕ СВОЄ ЗДОРОВ'Я! ПРИЇЗДІТЬ ДО КРИВОГО РОГА, І ВИ СТАНЕТЕ ДОВГОЖИТЕЛЕМ!

Записуйтеся до наших груп здоров'я! Колективні та індивідуальні заняття проводять мешканці будинків номери 9 та 11 по вулиці Блюхера, 11-д, 13-б, 13-в, 42, 44, 46, 48, 50 і 52 по вулиці Дніпропетровській, 248-го та 348-го кварталів, селища Рибасова та інших нових районів Кривого Рога.

Кваліфіковані консультації з питань зміцнення здоров'я трудящих дають голова міськради Юрій Петрович Бабич і його заступник Олександр Пилипович Лобачов.

Від імені й за дорученням довгожителів Кривого Рога
В. ЧЕПІГА.

РАЦІОНАЛІЗАТОРИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

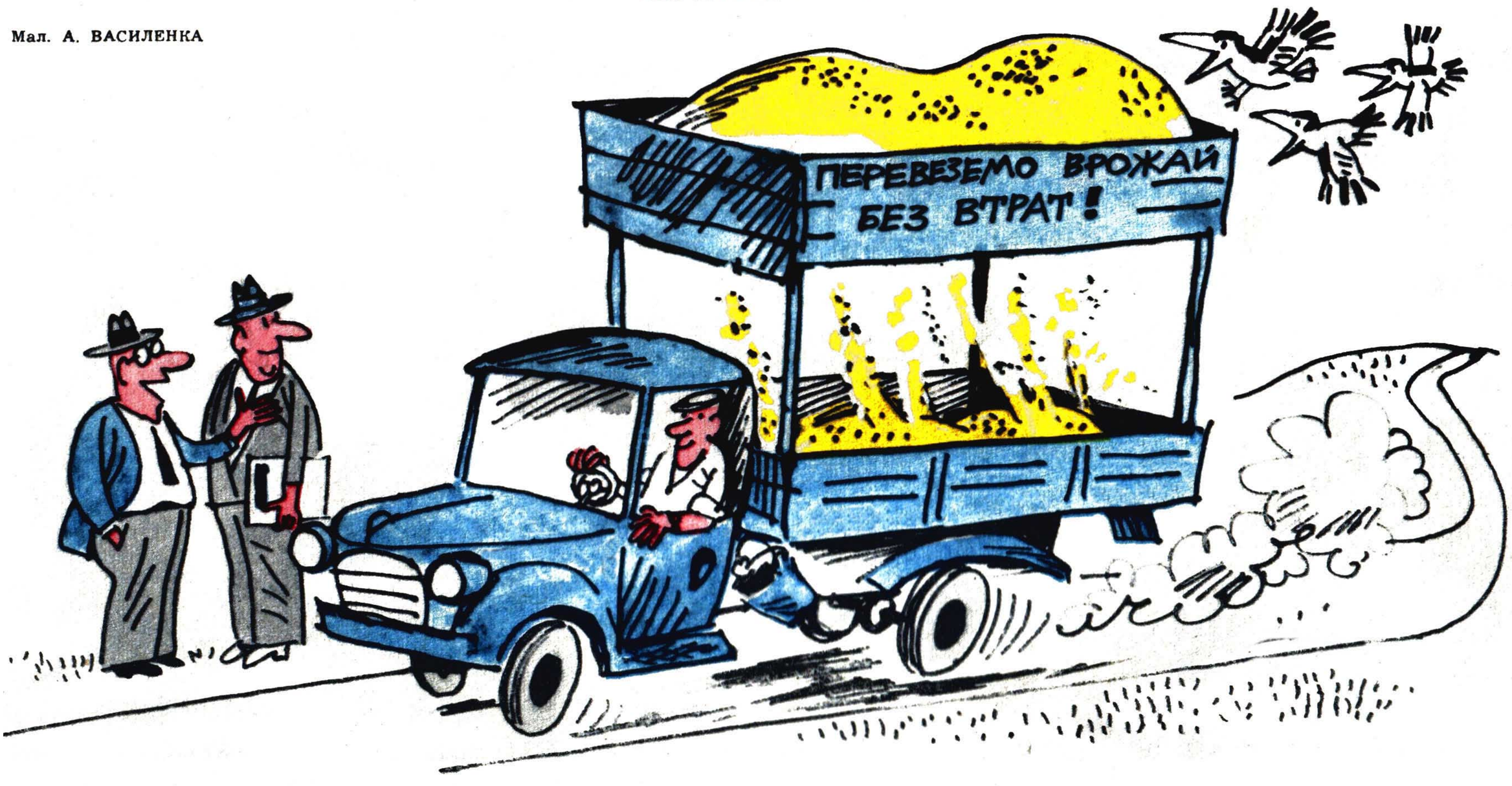

— Тепер у нас жодна зернина не пропаде!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Своєрідний торговельний дует створили Марія Петрівна та Іван Степанович Андрущенки. Працюючи у продовольчому магазині с. Володимирівки на Чернігівщині, вони дружно порушували правила торгівлі, а ще дружніше дуетом одгризалися від вимогливих покупців.

Правда, як написали жителі села Перцеві, Іван Степанович виявився слабкішим на горло. Тому він частенько вдавався до промивання його горілкою. В такі дні він зривався і страшенно фальшивив. Чим остаточно вивів з рівноваги численних покупців.

Голова Городнянського районного комітету народного контролю т. Чортополох повідомив редакцію, що подружжя Андрущенків з роботи знято. І Марію Петрівну й Івана Степановича. Обох разом, дуетом.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Рідко коло якого автомата з водою є склянки.

(З листів до редакції).

Знайшов вихід...

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ГОЛОС З ТОГО СВІТУ

ОДЕСЬКА область. (Наш кор.). Перший за всю історію людства сеанс телефонного зв'язку із замогильним світом відбувся у с. Федорівці Кодимського району. Після кількох років упертої мовчанки раптом заговорив єдиний на все село телефон, установлений в конторі колгоспної бригади.

— Ал-ло! — зашипіло в трубці. — Чи чуєте мене? Як до вас доходить мій голос?

— Як з того світу, — жваво відгукнулися геть усі, що на той час були свідками цієї незвичайної події.

По тому телефон знову замовк. Мешканці села Федорівки однак не втрачають надії, що коли-небудь він ще раз «оживе», і ним вдасться скористатися — якщо не для зв'язку з замогильним світом, то хоча б для дружньої розмови з начальником Кодимського районного вузла зв'язку т. Кушніром.

ПОКАЗОВА ГРА

БОБРИНЕЦЬ КІРОВОГРАДСЬКОЇ області. (ТАП). Сеанс гри на більярді без причілкового бруса і двох луз продемонструє перед споживачами Бобринецького міського споживчого товариства директор Самбірської мебльової фабрики із Львівщини.

Для цього фабрика надіслала споживчому товариству безбокий більярд.

ЗАГАДКОВЕ ЯВИЩЕ ПРИРОДИ

В місяці іюлі випала пороша... Не думайте, що таке буває тільки в пісні. Свідком цього загадкового явища природи став т. Гусар — заступник голови виконкому Миронівської райради (Київська область), коли випадково потрапив на одну з вулиць, дещо віддалених від центру.

Глибоко вникнувши в суть явища, т. Гусар невдовзі дійшов висновку, що нічого загадкового воно в собі не таїть: порошу здіймає і на голови людей опускає склад мінеральних добрив «Сільгосптехніки», розміщений із доброї ласки керівників місцевих організацій по сусідству з житловими будинками.

ГРОШІ — В ПОВІТРІ

Наш кореспондент передає з колгоспу «Зоря» Тальнівського району Черкаської області: вітром зірвало з місця і невідомо куди занесло геть усю бригаду слюсарів Тальнівської «Сільгосптехніки», що в колгоспі «Зоря» монтувала доїльну установку.

Оскільки роботу не доведено до кінця, 30 тисяч карбованців, уже потрачених на монтаж, повисли в повітрі.

ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ

МУЖИК І ПАН

Худа шкапина тягне воза з мужиком,
Назустріч — пан четвериком!

Мужик гука: — З дороги, гей!
Ану з дороги, люди!
Бо те, що з іншими було, і з вами буде!..

Звернув з дороги пан, тоді питається:
— Скажи, мурло,
А що у тебе з іншими було?

Мужик і каже так, щоб інші могли чути:
— А те було,
Що мусив я з дороги їм звернути.

ЦИГАН І ЖАНДАРМ

Вкрав на базарі циган гусака.
За ним городовик женеться і гука:
— Спинися, шельмо ти сяка та розтака!..

А циган чеше, не здається:
— Спинися сам, еж за тобою
Ніхто, здається, не женеться...

В СУДІ

Суддя в підсудного вдивлявся пильно,
Суворо поглядав, але й прихильно...

А потім запитав:
— Ну, як це ти зумів
За раз у чоловіка вибити аж п'ять зубів?

— Цього словами я не розкажу,
Як хочете, то я вам краще покажу...

ЗАВБАЧЛИВІСТЬ

Перед смертю чоловік дружині каже:
— Як умру, виходь за Яся, прожени зарік, —
Він давно на тебе важе...
Роботящий, чесний чоловік.

В жінки — червоніє все лице:
— Я й сама вже думала про це...

РОЗМОВА ПСАЛОМЩИКА З ІВАНОМ

— Дружина в тебе, Йване, — ліпшої не треба,
Від неї в мене умопомраченіє...
Зустрінешся, бува, й шепочеш сам до себе:
«Та не введи ж ти нас во іскушеніє...»

— Коли б, добродію, ви краще її знали, —
Іван озвався до псаломщика ласкавого,
— То, присяйбогу, ви б сказали:
«Ізбав нас од лукавого...»

ПРО КАРТОПЛЮ

— Чи знаєш ти, — запитує молодика старий, —
Навіщо бог картоплю нам створив?

— На те, щоб їсти, — хлопець відповів.
— Ні, ти моїх послухай слів:

Картоплю бог створив, якщо сказать одверто,
Щоб бідні люди
Мали теж із кого шкуру дерти.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Щоб утримати людей на зборах, ми запросили улюбленого тенора проспівати звітну доповідь завкому.

ВЕРЕДЛИВІ ДІТКИ

Не знаю, як на вас, а на мене лист голови Ярмолинецького райвиконкому т. Мойсеюка так вплинув, що, повірте, я не стримався і розплакався, наче дитя з ясельної групи. Таких листів (бо це ж не інтимний, а офіційний) я давненько не читав.

Цей лист зворушив до глибини душі і завідуючу Михайлівським дитячим комбінатом т. Тараканову. Інакше вона не надсилала б його нам. Розчулив він і діток, починаючи з отієї ясельної групи — до підготовчої.

Але про лист трохи нижче. Спочатку про суть справи.

У селі Михайлівці, недалечко від Ярмолинець, є дитячий комбінат. Як кажуть, дитсад-ясла. А там дітки є, звісна річ. Так от саме цим діткам з вини місцевих дядь перестали завозити молоко, або на мові малюків — моню.

Минув тиждень, другий, а моні нема та й нема. Завідуюча дитсадком-яслами, втомившись оббивати пороги місцевих дядь, написала листа до Хмельницької обласної газети «Радянське Поділля». Редакція попросила Ярмолинецький райвиконком прискорити «постачання дитячого комбінату молочними продуктами». Минув десь день, ну, два, не більше, і раптом — о радість! — дітки одержують за підписом дяді Мойсеюка чуйного-пречуйного листа. А в тому листі пишеться:

«Перевіривши листа зав. Михайлівським дитсад-яслами тов. Тараканової про надання допомоги в одержанні молока з Михайлівського молокоцеху, виконком районної Ради депутатів трудящих повідомляє, що проведеною перевіркою Михайлівського молокоцеху 18 березня 1970 року райсанепідемстанцією, де було встановлено, що водою молокоцех не забезпечений, вода завозиться молокозаводом із м. Хмельницького по 2—3 цистерни на добу, внаслідок чого молокотара миється вкрай незадовільно»...

А далі розтлумачується, що «із взятих аналізів з інвентаря 18 березня 1970 року ріст кишечникової палочки встановлено в 50% випадків і 20 березня 1970 року в 66% випадків», що «пастеріалізація» молока не проводиться, а «фільтрується лише через 4 слої марлі»...

Розкривши діткам очі на основні причини, через які не завозиться молоко, і повідомивши, що окрім них не одержують отого молочка і «Михайлівська уч. лікарня, тубдиспансер і групи продовженого дня шкіл», їх втішають тим, що «райсанепідемстанція дове л а до відома директора Хмельницького молокозаводу т. Двужилова «про незадовільний стан» в Михайлівському молокоцеху.

Здається, переконливий лист. Ліпшого не придумаєш. А дітки все одно вередують. Їм давай не листи, а моню.

О. Ч.

ГАРАНТОВАНА ХОЛОДНЕЧА

Вчені Харківського фізико-технічного інституту низьких температур не один рік б'ються над тим, як досягти критичного холоду, тобто абсолютного нуля. Фізики — народ головатий і беручкий, проте з сенсаціями не поспішають. Проблема, кажуть, вельми складна.

Однак у протилежному кінці міста, на Харківському заводі холодильних машин, працюють, виявляється, ще головатіші. Проблему гарантованої холоднечі вирішили і винахід запатентували.

Свою оригінальну стежину до відкриття втоптав начальник ВТК заводу Віктор Олександрович Максимов. Вперше ступив він на неї ще 1967 року. Саме тоді на завод з далекого м. Канібадаму Таджицької РСР надійшов гарячий сигнал. Головлікар психоневрологічного диспансеру т. Рахімов повідомляв керівників заводу, що виготовлений ними холодильний агрегат ФГК-0,45— стопроцентний брак. Окрім листа автор надіслав і бездіяльну машинерію: відремонтуйте, мовляв, або надішліть нову.

В. О. Максимов відповів низькотемпературною телеграмою: завод ремонтом не займається. Відтоді й почалося. Крига у відносинах виготовника до споживача все товщала. На початку 1970 р. був досягнутий «абсолютний нуль»: усі теплі і жаркі телеграми з Канібадаму миттю заморожувалися у заводських канцеляріях.

Як воно буде далі — важко сказати. Хоч дирекція заводу і запевняє, що до кінця року все «бу'зроблено», а хтозна. Низькі температури у руках канцеляристів — річ всемогутня. Які хоч запевнення заморозять.

К. ЛЕМЕШЕВ.

Про се, про те...

УПІЗНАЙ САМ СЕБЕ

Таку гру-вікторину влаштовує колектив фотоательє «Момент», одне з наймолодших фотопідприємств нашого міста.

Громадянам, які сфотографувались в цьому ательє, пропонується впізнати себе на фотографії. Того, хто впізнає себе сам, без допомоги працівників фотоательє, преміюють і фотографують на повний зріст із 30-процентною знижкою.

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

Наш земляк, пенсіонер Квач Е. М., власник унікальної колекції. У нього зберігається 5784 відповіді з 1231 редакції, установи, організації. Характерна деталь — кожна відповідь закінчується однотипно: «Факти, наведені у Вашому листі, не підтвердились».

СКРОМНИЙ ПОДВИГ

На місцевому спиртовому заводі сталася така пригода. У чан зі спиртом упав золотий годинник головного інженера цього заводу. Вирішено було звернутися по допомогу до аквалангістів, але чутка про цей випадок блискавично облетіла всі пивні бари, бутербродні, закусочні, шашличні міста. Вже через півгодини в заводські ворота постукали перші добровольці.

Тричі пірнав у чан із спиртом житель нашого міста Борис Уласович Харик і таки виловив годинник. Цікаво, що від акваланга Б. У. Харик відмовився.

КОРИСНИЙ ПОЧИН

Курси по вивченню іноземних мов уже третій рік працюють при черзі на прийом до голови нашої міськради.

Найближчим часом при цій же черзі планується відкрити курси крою та шиття для жінок.

ДОСВІД ПРИВЕРНУВ УВАГУ

«Тричі на тиждень — працювати на зекономленій горілці!» — під таким лозунгом планував свою роботу колектив Крадіївської чайної.

Їхнім досвідом зацікавились працівники прокуратури.

ПІКЛУВАННЯ ПРО СПОЖИВАЧІВ

— Не хлібом єдиним... — любить повторювати викладач кулінарної школи І. Смальчик, даючи тим самим своїм вихованцям зрозуміти, що в котлети часом треба класти м'ясо.

ЗАВОД-МІЛЬЙОНЕР

Мільйонний кубометр стічних вод і промислових відходів, обминувши фільтри і відстійники, надійшов у річку Південний Буг із труб молодого підприємства.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Смішно, але факт: існує таке неписане правило, що перевага при вступі до вищих учбових закладів надається спортсменам.

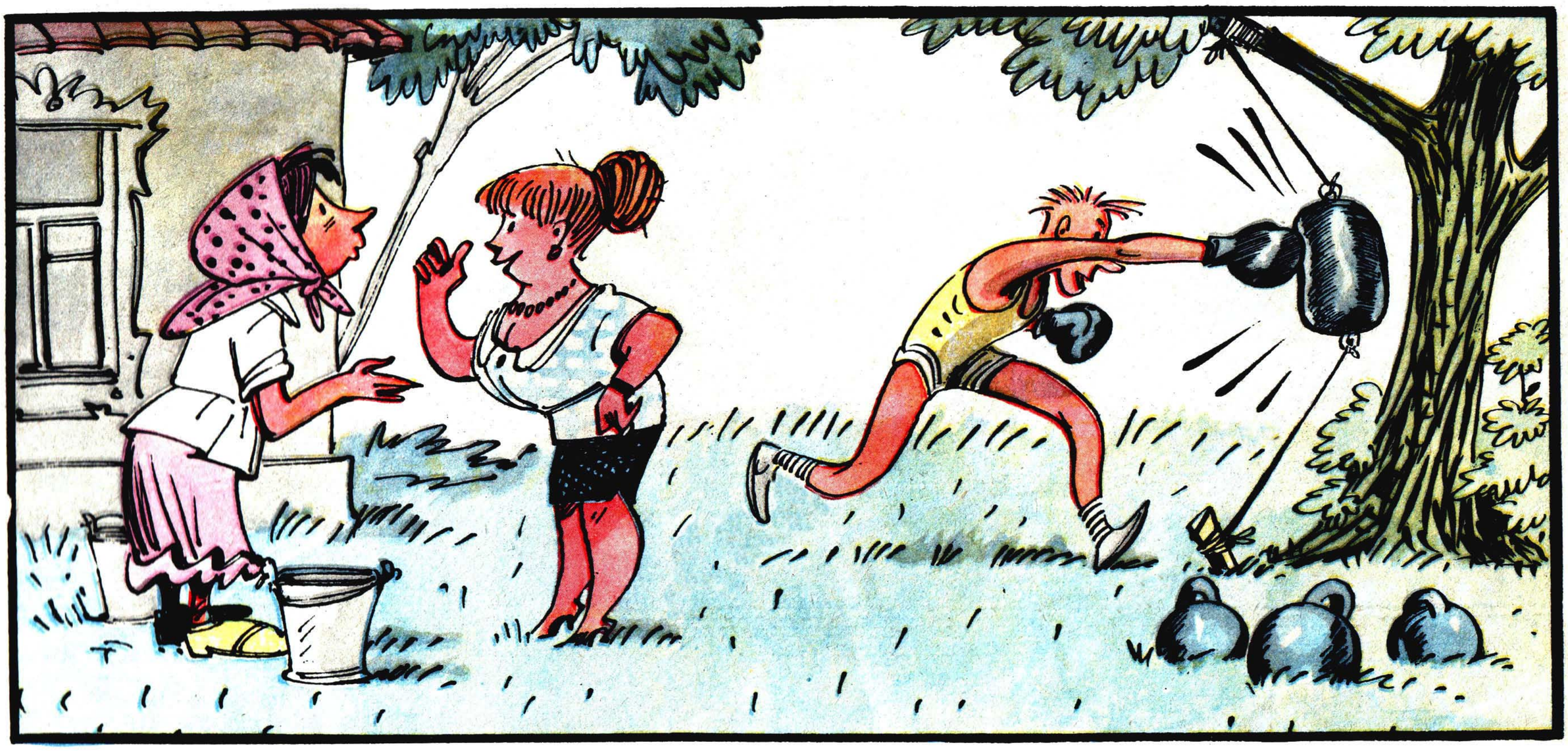

— А твій на який факультет готується поступати?
— На філософський...

ЦІЛЮЩИЙ МЕТОД

Лікування голодом — досить відомий метод у медицині. Особливо успішно, як стверджують фахівці, лікує він нервові захворювання. Поголодує людина і робиться лагідною-лагідною. Покірливою і невразливою. З гармати стріляй біля самого вуха — не здригнеться.

Он бачите, крокує полтавчанин вулицею рідного міста. Не треба бути фізіономістом, щоб упізнати в ньому людину неурівноважену. Щойно він переніс нервове потрясіння: в «Сосисочній», яку відвідав, не знайшлося не тільки сосисок (до цього він звик) — навіть бутерброда! Весь його вигляд випромінює рішучість і непримиренність.

Ось він рвучко відчиняє двері популярної в центрі міста їдальні. Стає в чергу і чекає, нетерпляче тупцюючи на місці. Нарешті одержує право говорити і випалює:

— Харчо, відбивну, компот.
— Немає.
— Борщ, фрикадельки, чай.
— Немає.
— Суп, гуляш?
— Шніцель!

Якщо то правда, що люди, маючи сусіда-тромбоніста, категорично відмовляються відвідувати концерти джазової музики, нічого дивного немає в тому, що завсідники закладів громадського харчування ненавидять

шніцелі. Тим паче шніцелі з ріжками. Наш роздратований герой усе сказав, що думав, про тутешні порядки, і на знак протесту залишив їдальню.

Тепер він з виглядом людини, готової на все, прямував до кафе «Галушки». Але все, що він цитував з меню, зустрічало рішуче «немає». Єдине, що могла запропонувати дівчина «на видачі», — холодний шніцель з макаронами.

Полтавчанин говорив довго і пристрасно. В промові він навіть згадав ті щасливі (до речі, зовсім недавні) часи, коли в «Галушках» були... галушки.

— І тепер бувають інколи, — повідомила на прощання дівчина «на видачі».

Й години не просидівши за столиком ресторану «Театральний», він не стримався. Здали нерви — зробив зауваження офіціантці, що тактовно давала йому можливість на самоті зібратися з думками:

— Хоч би води принесли мінеральної!

— Мінеральної немає, — парирувала офіціантка.
— Тоді фруктової.
— Немає.
— Просто з-під крана.
— Меню не передбачено.
— Гаразд, пива.
— Немає.
— Натурального вина, — зітхнув він.
— З напоїв є горілка і «Мускат», — підвела риску офіціантка.
— Що-небудь з перших страв і....
— Перших немає.
— Тоді з других!
— Шніцель січений з...

Коли він кулею вилетів з ресторану, його проймали типові нервові дрижаки. Тіпалося підборіддя. Ноги мимоволі несли його до ресторану «Київ».

— Що-небудь з обідніх страв, — сказав якомога спокійніше.
— Шніцель січений з...

Офіціант не встиг закінчити фрази, як клієнт наче здимів. Тролейбус уже віз його на вокзал. У привокзальному ресторані він вирішив трохи змінити форму запитання:

— Скажіть, будь ласка, що у вас є, крім шніцеля?
— Крім шніцеля натурального, якого вже немає, є шніцель січ...

Автобус віз його в аеропорт. Обличчя втратило вираз рішучості. Підборіддя перестало тіпатися. Нервові дрижаки зникли. Він спокійно дізнався про те, що в тутешньому закладі громадського харчування немає і шніцелів січених. А є ковбаса, за свіжість якої навіть буфетниця не ризикує поручитися.

— Беріть «Зірочку», — пропонує вона, — тістечко позавчорашнє, але смачне. Люди беруть...

Чоловік слухняно купує «Зірочку» і жує. Покірливо повертається на зупинку автобуса і спокійно їде назад у місто...

Переконались? Лише трохи поголодував, а зробився лагідним-лагідним. Таким спокійним, хоч із гармати стріляй біля самого вуха — не здригнеться...

Лікування голодом — популярний у медицині метод. Та дивовижної дійовості набуває він, коли його беруть на озброєння працівники громадського харчування.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

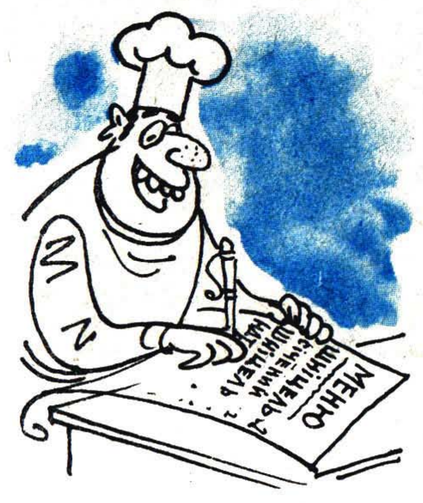

СЛОВО

**про одну, усім відому, тайну,
автора «Наших тайн»
та й ще гей-гей скількох
чудових утворів —
Юрія Корнійовича СМОЛИЧА
з нагоди його 70-ліття.**

**Хай це лишається між нами:
Було, було таке, коли
Дві симпатичненьких мадами
За нього — битись почали.**

**Ото любов! — палка, шалена!..
Одна, відома всім, мадам,
На ймення Муза Мельпомена,
Кричала: «Мій він!.. Не віддам!**

**І він (тоді ще — юний Юра)
Уже, було, й піддався їй,
Але мадам Література
За полу — хап! — «Е-е, ні! Він — мій!!
Тобі одбить його не вдасться!..»**

**Й перемогла ота мадам
Письменству красному на щастя,
На щиру втіху читачам...**

**Тож ювілярові сьогодні
Ми побажаєм так-таки:
Служіть цій дамі благородній
Роки, роки, та й ще — роки!**

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

БЕЗ ВІДРИВУ

ГУМОРЕСКА

Вітровієнко вирішив одержати вищу освіту.

— Заочно, без відриву од виробництва,— пояснював він.— З метою принести максимальну користь країні.

— Давай! — сказав начальник нашого відділу, підписуючи йому характеристику.— Нам потрібні кваліфіковані кадри. Дерзай!

— Я виправдаю ваше високе довір'я! — гаряче запевнив його Вітровієнко.

За місяць Вітровієнко підійшов до мене.

— Вітюню! Ти ж бог! — вигукнув він з такою радістю, ніби я подарував йому путівку на футбольний чемпіонат у Мехіко.

— Який там бог! — відповів я.— Та й навіщо тобі бог?

— Я кажу, що ти — бог у математиці.— На обличчі Вітровієнка відбилася ще більша радість.— Вітюню, виручай! Дві контрольні з математики, три з теоретичної механіки та ще й реферат із діамату. Зробиш?

— А сам?

— Розумієш, із задоволенням, але час, час! Ти ж знаєш, як я вчуся. Без відриву. Коли хочеш, я тобі заплачу, скільки там воно вийде.

— Як тобі не соромно! — обурився я.— За допомогу товаришеві гроші брати? Не така я людина. Зрозумів?

— Звичайно, звичайно! Пробач, це я зайве ляпнув. Так перевтомлююся, що іноді й сам не знаю, що кажу. Ну, дякую за чуйність, дякую за безкорисливу дружбу! — Вітровієнко потиснув мені руку й кудись побіг.

Відтоді й пішло. На другому курсі я виконав для Вітровієнка усі завдання з теоретичної механіки. Потім були деталі машин, гідромеханіка, електротехніка і двигуни внутрішнього згоряння. Усі вечори я проводив за робочим столом і вже давно забув, коли останній раз був у кіно. Дружина бурчала, що я проміняв сім'ю на Вітровієнка, і погрожувала плюнути на все й переїхати до матері.

— Він експлуатує тебе! — кричала вона, ковтаючи сльози.— Ти думаєш, що допомагаєш товаришеві? І Петрук допомагає? І Ведмідь? А дзуськи! Ви, дурні, сидите ночами, а він їздить на риболовлю, вештається по ресторанах і сміється над вами.

— Допомагати товаришеві — це наш священний обов'язок! — переконано говорив я, даючи дружині зрозуміти, що її нападки на мене не увінчаються успіхом. Дружина грюкала дверима, після чого ми не розмовляли по кілька місяців.

Закінчивши десь на півдні переддипломну практику, Вітровієнко з'явився у відділі, сяючи посмішкою.

— Остання сходинка,— сказав він,— а там — диплом у кишені, й кінець нашим мукам.

— Так,— відповіли ми,— кінець — ділу вінець. Тепер усе залежить від тебе.

— Що ви, хлопці! — вигукнув Вітровієнко. — Навіщо та скромність! Не применшуйте своїх заслуг! Ви ж не хочете, щоб з мого дипломного проекту потішалися нащадки? А вчусь я як?

— Без відриву,— підказали ми.

— То ж бо й є! Не кинете ж ви товариша напризволяще в скрутну хвилину. Тим паче, що йдеться вже про вашу честь: шість років тягли мене, і раптом я провалюсь. Кому ганьба?

— Нам ганьба, — сказали ми.

Вже сидячи на захисті диплома і слухаючи, як Вітровієнко плутається в наших розрахунках і схемах, я думав: «Господи, як добре, що у нього стільки справжніх друзів! Без нас він би з тріском провалився, і країна недоодержала б одного кваліфікованого спеціаліста. Все ж таки треба розуміти: людина вчилася без відриву од виробництва».

Між іншим, на бенкет з приводу успішного завершення курсу вищих наук Вітровієнко нас не запросив.

Олександр САЛЕНКО.

Едуард ВОЛОСЕВИЧ

РЕКОРДИСТКА

**Корова раз одна рекорду досягла:
За рік сім тисяч кілограмів молока дала
(Показники, як бачите, чудові!),
Прославила колгосп, прославила район,
Ще й другу премію на виставці присуджено корові.
Для неї — особлива і дієта й раціон,
Корівничок вона шикарний має,
І особистий штат за нею наглядає:
Доярки, зоотехнік, і ветлікар, і пастух,
фотограф, кіносценаристи
Зганяють з рекордистки гедзів, мух,
І в час годівлі грають цимбалісти...
Пташиного лиш їй не вистачало молока!
(А на корів на інших та бика
Уваги в тій артілі мало).**

**А «рекордистка»? Рекордистка через рік
Бюджет колгоспний язиком злизала,
Відлежала з розкошування бік
Та ще й на лихо — яловою стала!**

Переклав з білоруської
Олесь ЖОЛДАК.

ВИПАДОК У МАГАЗИНІ

Мал. И. КОГАНА

— Парле ву франсе? Спік ю інгліш? Шпрехен зі дойч?
— Ні, ні, мені тільки паляницю.

Що нам розповів Гордій Вареник

Класики до того не причетні

— Хотів би насамперед застерегти: ні Гоголь, ні Шолом Алейхем до тих справ зовсім не причетні, хоч усе і відбувалося на вінницьких вулицях, що носять імена цих класиків. — Так розпочав свою чергову розповідь Гордій Вареник.

На вулиці імені одного класика — Шолом Алейхема — стояв будинок. Мав він табличку з номером вісім та два поверхи. Крім того, мав ще й електроенергію, водопровід, каналізацію. Віднести цей будинок до шедеврів архітектури (навіть при бажанні) важко було. Водночас віднести його до категорії аварійних (навіть при великому бажанні) теж ніяк не випадало, бо ще кілька років тому його солідно відремонтували. Та, виявляється, при великому бажанні все можна. Отож якимось дивним чином цей будинок попав у титульний список на капітальний ремонт. Хоч усім було ясно, що він ще може довго простояти, хоч надіслані для обслідування проектанти дійшли висновку, що з усіх міркувань проводити тут капітальний ремонт недоцільно, — кошторис на 110 тисяч карбованців усе-таки було складено. І ремонтники приступили до роботи: знесли будинок геть і на старому фундаменті звели новий, значно більший.

Я, звичайно, обома руками голосую за нові будинки. Але завіщо, питаю вас, наклав головою старий, який міг ще довго служити? І при чім тут, даруйте, гроші, відведені на капітальний ремонт будинків? Насамперед аварійних. Які, до речі, є і у тій же Вінниці.

А на вулиці імені другого класика — Гоголя — під номером 12 «а» стояв одноповерховий будиночок на дві сім'ї. Теж не архітектурний шедевр. І теж не аварійний. І раптом з бурхливої ініціативи начальника обласного проектного відділу інституту «Укрремжитлопроект» тов. Панича цей будинок теж було включено в титульний список. І одразу ж — як по-писаному! — знесли його до нульового циклу й почали зводити новий (причому, дещо більший).

Щоправда, тут розумні люди почали протестувати: навіщо, мовляв, у районі висотної забудови зводити новий одноповерховий палац на дві сім'ї? Хоч і з запізненням, але здоровий глузд переміг: будівництво припинили, зведені стіни розібрали. Тепер наче всі задоволені: на місці старого будинку — пусте місце, будуй, що завгодно; обидві сім'ї одержали квартири в нових будинках, а тов. Панич, завдяки бурхливому ентузіазмові якого загуло три тисячі державних карбованців, відбувся нарахуванням лише у 180 карбованців.

Але чому все-таки ці будинки проскочили в титульні списки? Невже, справді, тому, що в одному з них проживав головний інженер облжитлоуправління, а в другому — старший бухгалтер обласного проектного відділу? Якщо це так, то я не можу знайти влучного слова, щоб достойно оцінити це. Схоже, що й вінницькі керівники теж не змогли підібрати відповідного слівця. От якби про це дізналися Гоголь або Шолом Алейхем, то вони, безумовно, підшукали б таке слово. Вони вміли. Класики ж бо!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

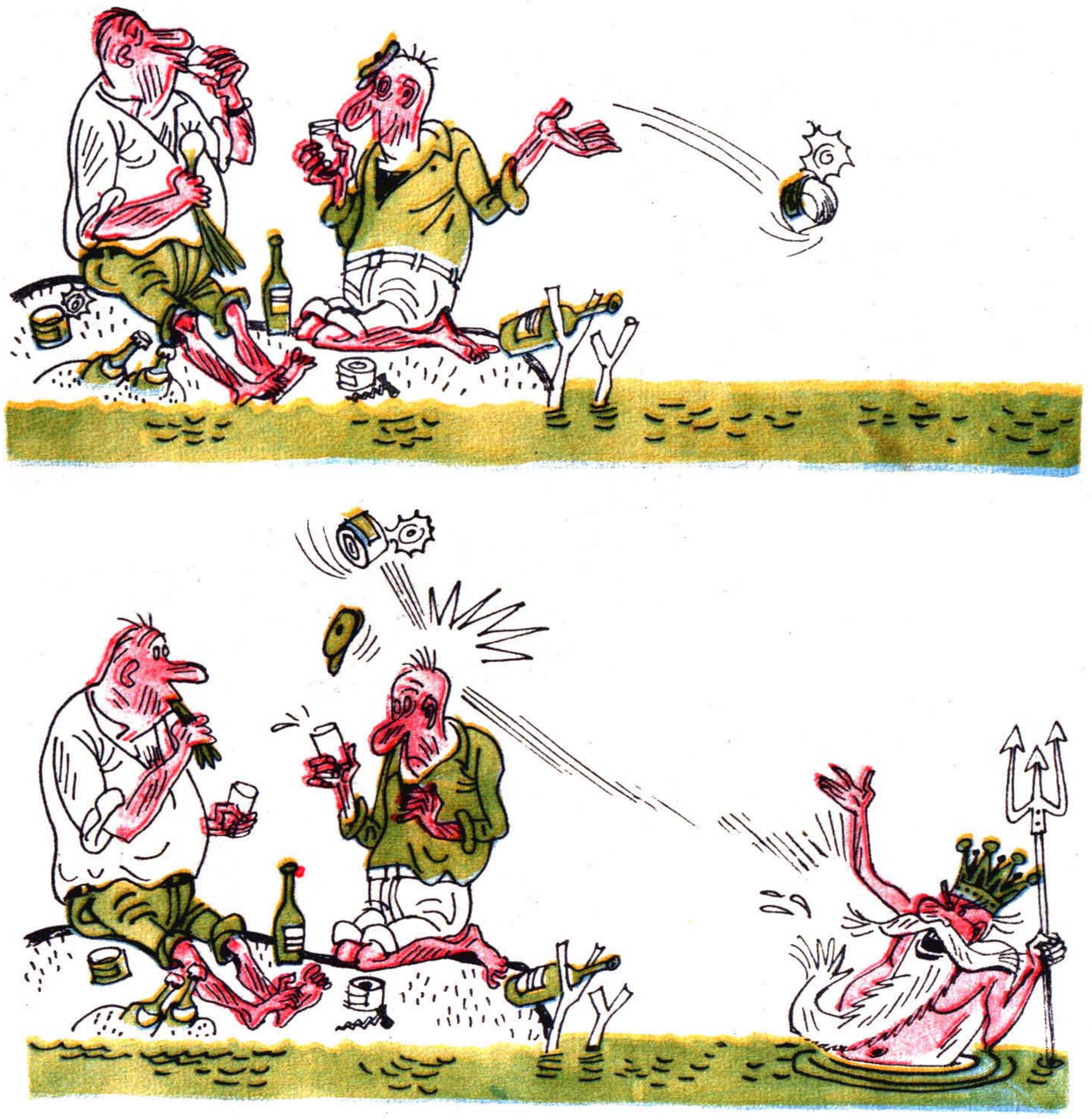

Без слів.

І В НОСІ НЕ КРУТИТЬ

Кажуть: язик до Києва доведе. А мешканці с. Качанівки Підволочиського району на Тернопільщині впевнені, що до їхнього села доведе ніс.

Коли подорожнього, що вирушає до Качанівки з сусідніх сіл Іванівки, Чернилівки або Оріхівця, у полі застає завірюха або й глупа ніч,— все одно він з путі не зіб'ється: нюхом чує, де Качанівка.

А в самому селі то вже просто нічим дихнути від пахощів, що розтікаються довкола із відкритих відстійників місцевого спиртзаводу.

Ніхто, значить, не заблудить. Правда, є небезпека втопитися у смердючій багнюці, де минулої весни застряла не одна автомашина. Але при дотриманні певної обережності можна уникнути й цієї халепи. Так що — порядок.

Директор того заводу Олександр Васильович Кокурін переконаний, що кращого повітря, ніж у Качанівці, ніде немає. Отож нічого, мовляв, витрачатися на всякі там закриті відстійники... От якби директорові запахло чималим штрафом із власної кишені, у нього, можливо, й закрутило б у носі.

Вас. ШУКАЙЛО.

Дали перцю!

У № 6 «Перця» було опубліковано фейлетон «Чудеса телехапатії». В ньому йшлося про те, що у гуляйпільській районній газеті «Зоря комунізму» і у вільнянській районній газеті «Дніпровські вогні» (обидві газети на Запоріжжі) видрукувано майже однаковісіньку статтю, тільки під різними заголовками. У «Зорі комунізму» стаття мала назву «Серед людей», а у «Дніпровських вогнях» — «Голос громади».

На підставі цього у фейлетоні стверджувалось, що, значить, в природі все ж існує якщо не телепатія, то, бодай, телехапатія. Бо чого б ото в різних газетах з'являлися однаковісінькі статті.

Авторські висновки виявилися пророчими.

Секретар Вільнянського райкому КП України т. Невєрова повідомила, що фейлетон обговорювався на бюро райкому партії і на партійних зборах редакції та друкарні.

Виявилося, що зав. відділом сільського господарства редакції газети «Дніпровські вогні» т. Кучеренко хапнув готовеньку статтю з газети «Зоря комунізму» і видав її за свою.

Тов. Кучеренка знято за це з роботи і виключено з рядів КПРС. Цим дано наочний урок про шкідливість телехапатії.

Володимир БАНДУРАК

ПАН ЕКЗЕКУТОР СЕРДИТЬСЯ...

Нині Семен Мартович пішов до гміни[1] вдосвіта, коли дружина ще й не починала розпалювати в печі. Його чекала нагальна робота, тож не став дожидати сніданку.

— Най Лесь трохи згодом,— сказав він жінці— принесе мені щось перекусити.

Коли Лесь потрапив у вузькі сінці громадської канцелярії, зразу почув з-за дверей гучні голоси, суперечку. Чийсь різкий, писклявий голос погрожував:

— Пане війте, ви не даєте мені працювати! Вже десята година, а я товчуся без діла в цій затхлій комірчині, яку ви іменуєте канцелярією. Я доповім про це начальству!

— Бог з вами, пане,— виправдувався війт. — Хіба я вам бороню? Але я радив би почекати ще тиждень-два, най би люди обмолотилися трохи. Продадуть хлібець та й податки сплатять.

— Ого, я їх швидко піджену! — гороїжився писклявий голос.

— Що ж,— зітхнув війт,— робіть, пане, як вам сумління каже. Можу вам дати двох десятників і фіру, аби було де фанти складати...

Лесь обережно прочинив двері. Перед війтом стрибав, як маленький песик, якийсь панок і дзяволів, аж душився словами-криком. Хлопець прошмигнув повз нього до батька, що, нахмурений і сердитий, писав щось за столом; квапливо передав вузлик зі сніданком і тихо вислизнув до сіней. Не встиг він ще й зі сходів зійти, як його гукнув батько.

— Лесю,— шепнув він,— ти знаєш, де живе Павло Аннюк? От і добре. Біжи-но, сину, до нього і скажи, що в селі екзекутор з'явився. Фантувати буде!

— Отой, дєдику, що в гміні?..

— Цить, бо ще почує до лиха,— сіпнув сина за рукав батько.— А потім махнеш ще до Гриця Макуловича і Дмитра Поповича. В них теж недоїмки. Може, ще встигнуть якось пририхтуватися...

Лесеві не треба було довго розжовувати. В селі навіть малеча боялась екзекутора, бо ним батьки страхали неслухняних частіше, ніж чортом. Почувши сердите: «Аби вас здикутор ухопив!», дітлашня сахалась, забивалась у куток і звідти тільки оченятами злякано блимала. Навіть дорослі менше боялись жандарма, ніж екзекутора. Бо жандарм що? Зацідить хлопові кулаком у зуби або гуцне прикладом по крижах — та й по всьому. Мужикові до цього не звикати, бо його з діда-прадіда всяка наволоч норовить ударити. Ну, а від екзекутора, як від смоли, так легко не відчепишся. Коли попадеш йому в руки, то обдере до нитки та й пустить по світу в самих постолах!..

Лесь застав Павла Аннюка на хаті. Він сидів на стрісі і пошивав причілок сніпками, що їх подавала дружина вилами.

— Вуйку Павле, здикутор у селі! — крикнув хлопець.

— А щоб він запався під землю! — закляв пошивальник і вмить зсунувся зі стріхи, наче скотився з неї.

Це був ще молодий, дужий, невисокий чоловік з розпатланою рудою чуприною і вузькими, насмішкуватими очима. Його язика боялись багачі, як вогню, і намагались не попадатись Павлові на очі. Хоч нестатки в його хаті не переводились, у відчай він ніколи не впадав.

— Ну, я біжу далі,— заспішив Лесь.

— Біжи, хлопче. Рости великий, що-с попередив! — І до жінки: — А де наші гороб'ята?..

— Хіба ж їх у хаті втримаєш? Десь повіялись по селу...

— Треба їх скликати, бо самі ради не дамо.— Він заклав три пальці в рот і двічі свиснув, аж у вухах залящало.

Невдовзі з городу, з вулиці, з сусідніх садків і дворів — з усіх боків почали злітатися Павлові «горобенята», такі ж рудоволосі, як батько, і чорноокі, як мати.

— Федю,— скомандував Павло найстаршому,— бери теличку на воловід і жени мерщій на пасовисько! Ти, Петрусю, поженеш овечок на толоку! Парасю, набери в решето трохи висівок, скличкурей до стаєнки і всіх полови в мішок! А решта — гайда до мами! Поможете їй повиносити все з хати!

— Ой, бідна ж моя головонько! Де ж ми з тими лахами поднємося?..

— До Тодора Шинкарука віднесемо. Я вже з ним давно домовився, бо знав, що нас це не мине, як свиню ніж. Свої люди не викажуть, а той рабівник до нього не попреться, бо Тодор вже податки сплатив.

...Коли через годину екзекутор і два десятники зайшли на Аннюкове подвір'я, господар знову сидів на хаті і пошивав стріху.

— Ану, злазь і рихтуй п'ятнадцять ринських[2],— запищав панок до Павла.— Гроші маєш?..

— Грошей не маю,— спокійно відгукнувся з покрівлі Павло.— Зате вошей — хоч другим позичай. Можу, й вам, паночку, трохи вділити.

— Пся крев,— вилаявся екзекутор і затупотів ногами.— Злазь, хаме, і веди до хати, фантувати буду!

— Я свої покої ніколи не зачиняю — заходьте! — явно глузуючи, говорив Павло.— Тільки витирайте добре ноги, аби не запаскудити килимів у моїх хоромах.

— Не злізеш? — пінився панок.

— Нема коли, паночку. Он хмариться, може, дощ буде, а в мене ще причілок не пошитий.

— Пішли! — кивнув екзекутор десятникам і перший ступив у сіни.

— Як угледите в світлиці ще якусь мишу, що дереться по стінах, то випустіть надвір, аби не здохла з голоду! — кинув їм навздогін Павло.

Екзекутор квапливо переступив поріг і оторопіло позадкував. На нього війнуло такою пустк-

кою, як після погрому. Лише в кутку стояла сиротою перехняблена лежанка, прикрита дірявою веретою, та ще з божниці суворо дивились на нього лики святих, засиджені мухами.

— Невже він у цьому свинюшнику живе? — спантеличено озирнувся на десятників панок.

— Як видите, пане. Голий Павло, гей сокіл. Що в нім та й на нім — ото й усе.

— А з чого він їсть? Ні ложки, ні миски...

— Ого, аби що! Мужик і з цебра нажереться!

— Гм, та я тут і цебра не бачу... Пся крев, хлоп гірше худобини живе!..

Він ще заглянув для чогось у піч, під лежанку, з огидою зирнув на загиджені ікони, сплюнув і прожогом вискочив за двері.

— Ну, паночку,— зиркнувся й далі Павло,— як вам мої гориці припали до густу?..

— Якщо до місяця не заплатиш податку, хату зліцитую! — роздратовано крикнув екзекутор.

— Х-ха, а хто таку буду купить? — засміявся Павло.— А коли знайдете такого дурного, то не баріться, паночку, бо ще до лиха вона отуди-о, в яр, ноги задере!..

...Від'їжджаючи з села, екзекутор сказав писареві:

— Ваша Торговиця — це кубло жебраків, хитрунів і гультяїв! За всенький день мені вдалось лиш три кожухи і п'ять спідниць зафантувати. Та й ті міллю побиті. Якщо власники не викупляють їх, то на них ніхто не позариться й за безцінь.— Він стиснув кулак і люто погрозив: — Ну, та я ще до ваших мудрагелів доберуся!..

З тим і поїхав.

[1] Гміна — громадська управа.

[2] Ринський — австро-угорські гроші.

Атракціони Перця

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Карусель (для літунів).

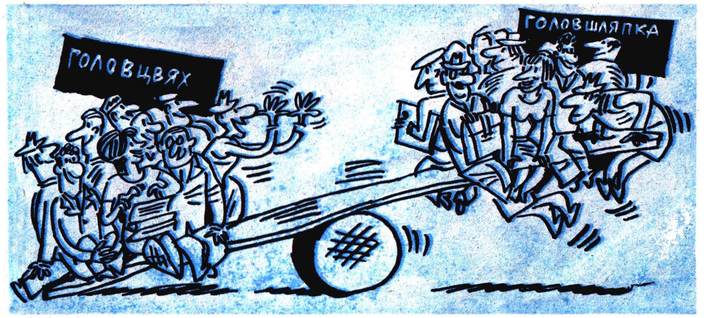

Хто кого переважить (рекомендується грати після скорочення штатів).

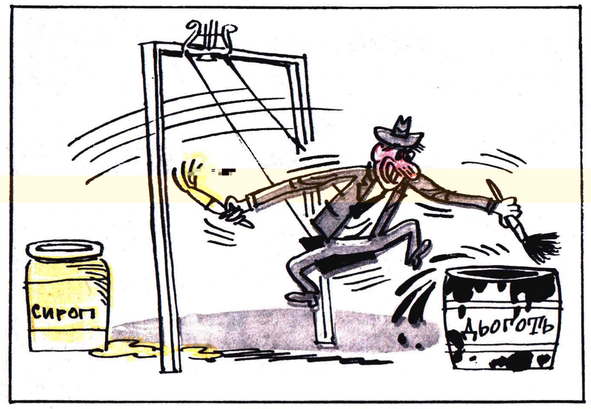

Гойдалка (для критиків).

Редакційні бувальщини

ВІЗИТ „НОВАТОРА“

Якось заходять двоє. Жінка і чоловік. Обоє ще молоді, симпатичні. Тільки обличчя в обох якісь стурбовані.

— Сідайте, будь ласка. Що у вас?

— Ось, читайте! — жінка витягла з сумки і подала мені потертий примірник «Перця».

Беру журнал. Читаю те місце, куди показала жінка. Перед мною невеличкі гуморески Лавріна Грохи, охрещені малолітражками. Першою стоїть «Новатор».

— Вам не подобається? — перепитую відвідувачів.

— За що мене так? На якій підставі? — схоплюється збентежений чоловік.

Починаю догадуватись. Сміюся.

— Це гумореска. Художній твір, — пояснюю. — До вас це не має ніякого відношення. Герой тут вигаданий...

— Як вигаданий? А прізвище ж — Сироватка? — знову жінка.

— Ну й що?

— Так і він же — Сироватка, — показує на свого чоловіка. — В журналі Леонід і він же Леонід. Та ще й новатор. От вам і «вигаданий».

— Тут таке діло, — перебиває жінку Леонід Сироватка. — Я працюю на Яготинському цукрозаводі. Маю справу з технікою. Ну, звісно, і новаторством доводиться займатися. Маю за раціоналізацію подяки, премії. А тут з'являється «Перець», 12-й номер. А там, як ви кажете, гумореска «Новатор». А в тій гуморесці розповідається, як Леонід Сироватка винайшов спосіб добувати... сир з вареників.

— Уявляєте, що зчинилося в Яготині? Там же один одного з пелюшок знає, — втрутилася жінка.

— Еге ж, одразу й пішло, — вів далі чоловік.

— «Читали, як нашого Сироватку в «Перці» пропісочили? Ха-ха!» «А ми й не знали, що він такий майстер сир з вареників виколупувати. Ха-ха!»

— Навіть начальство моє почало якось не так дивитися, — пояснив Леонід Кирилович, — мовляв, написано про тебе в пресі, доведеться обговорювати.

— Можемо дати довідку, що то написано не про вас, — заспокоюю своїх відвідувачів.

— Еге, як би ж то таку, щоб не кожному окремо показувати, а всім яготинцям одразу,— зітхнув Леонід Сироватка. — То було б діло.

І вирішили ми написати про це в журналі. Нехай це й буде офіційною довідкою про те, що отой Леонід Сироватка з гуморески «Новатор» не має нічого спільного із Леонідом Кириловичем Сироваткою із Яготинського цукрового заводу — справжнім новатором, що користується пошаною і повагою серед людей.

Що й стверджуємо та доводимо до відома всіх яготинців.

Від імені «ПЕРЦЯ»

І. СОЧИВЕЦЬ.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Останнім часом заступник голови правління колгоспу ім. XX партз'їзду І. Т. Гондза тільки те й робить, що вносить гроші в касу артілі. То взяв було з ферми майже надурняк двох кабанчиків на 120 кг живої ваги. А оце вніс за них гроші. То побив колгоспну легкову машину, відремонтував за рахунок артілі. А недавно розрахувався за це власними грішми...

Можна подумати, що в чоловіка прокинулася совість, що йому стало соромно перед громадою. Але насправді воно трохи не так. Совість у заступника голови не прокинулась. Її розбуркали. Крижопільський районний комітет народного контролю (Вінницька область) розслідував листа, одержаного нами, і примусив І. Т. Гондзу розплатитися з колгоспом.

У свою чергу і колгосп розплатився з ним. І. Т. Гондзу звільнено з посади заступника голови правління.

Чому я не виконав завдання

(ЗАМІСТЬ ПОЯСНЮВАЛЬНОЇ ЗАПИСКИ)

1. З ЧОГО ПОЧАЛОСЯ

Завдання у мене було просте. Поїхати на Миколаївщину та написати фейлетон про занедбані колгоспні ставки.

Дорогою до Вознесенська розговорився з людьми, розповів, куди їду і чого шукаю.

— А ви їдьте у Щербані, до Рябошапки, — посміхнувся якийсь чоловік. — Там і ставок знайдете і ще дещо...

Послухав я поради. Поїхав у Щербані.

2. ЩЕРБАНІ І РЯБОШАПКА

Щербані — село. Рябошапка Микола Миколайович — голова колгоспу ім. Кірова у цьому селі. Щербанів не можна собі уявити без Рябошапки, як Рябошапку не можна собі уявити без Щербанів.

До Щербанів Микола Миколайович був інженером-лісоводом. У Щербанях Микола Миколайович став знатним головою колгоспу. З Щербанів слава про нього покотилася по всій Україні. І тепер люди з повагою кажуть: «Зустрів Рябошапку — зніми шапку».

Щербані до Рябошапки — відстале село. Колгосп з мізерними прибутками, колгоспники — з малими заробітками.

З Рябошапкою колгосп розбагатів, колгоспники стали заможні. А Щербані... Щербані з Рябошапкою — не село, а писанка. Там, де протікав рівчак, у якому не вистачало води, щоб напоїти худобу, нині виграє хвилями 670 гектарів штучного озера. І «напуває» те озеро 400 гектарів колгоспної ниви. Щербані з Рябошапкою — це двоповерхові житлові будинки, газ, водопровід; це асфальтовані вулиці з тротуарами, обсадженими туями і трояндами; це денне освітлення на вулицях, комбінат побутових послуг, готель, їдальня, пекарня, нова лікарня, нова школа, музична школа, нова людина...

Колись люди тікали з Щербанів. Тепер «тікають» у Щербані.

Інженер одного миколаївського заводу І. Ф. Чижов приїхав у Щербані з шефською допомогою. І так вони йому до вподоби припали, що повернувся в Миколаїв тільки для того, щоб забрати сім'ю. Тепер Іван Федорович — головний інженер колгоспу.

З радгоспу у щербанівський колгосп прийшов головний агроном В. І. Гуляк. Щербанівці люблять його, шанують його і кажуть про нього:

— Дуже здібний спеціаліст, мила людина, тільки зовсім не говіркий і шофера собі такого ж вибрав... Якось питаємо шофера: «Ну, про що ж ви сьогодні цілий день з Василем Івановичем говорили?» «Про пшеницю»,— відповідає. «А як це було?» «Та коли ми надвечір під'їхали до лану, я сказав: «Хороша пшениця». А Василь Іванович відповів: «Еге ж...»

3. ДЕ ДОБРОБУТ — ТАМ ЗДОРОВИЙ ПОБУТ

У Щербанях зустрів я одного чоловіка. Приїхав до когось в гості. Стояли ми на березі озера. Недалечко колгоспники витрушували з невода коропів.

— Господи! Така закуска! — зітхнув чоловік. — Ну, тут, мабуть, хлопці дудлять цілими цеберками... А в них ще й теплиці є. Цілий рік свіжі огірки й помідори...

Що в Щербанях «дудлять цілими цеберками», я не думав. Але думав, що все-таки зустріну на вулиці хоч одного п'яного. Та сподівання мої не справдилися. Вечорами лунало по селу «Цвіте терен, терен цвіте», «Летять, ніби чайки». Чути було зітхання баяна, дзвінкий дівочий та юнацький сміх. Але «Шумел камыш, деревья гнулись» не було чути. І ніхто не гнув отими словами, від яких комарі дохнуть.

Вранці я жартома сказав Миколі Миколайовичу:

— Сумно у вас. Ніхто за весь вечір не дав мені по шиї, ніхто навіть не вилаяв.

А ось це і сам М. М. Рябошапка.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Микола Миколайович посміхнувся. Але не встиг мені відповісти. До кабінету увійшов колгоспник.

— Миколо Миколайовичу, — благав він. — Допустіть до роботи. Присягаюся вам, що в рот більше не візьму.

— Ні! — сказав твердо Микола Миколайович. — Присягалися ви вже не раз.

— То хоч до свиней допустіть.

— А ви думаєте, свині приємно, коли на неї перегаром дихають?

— Присягаю, що в рот більше не візьму. Не вірите? Нате ось зобов'язання...

На клаптикові паперу було:

«До правління колгоспу ім. Кірова від колгоспника Н...

Якщо я з'явлюся напідпитку на роботу або в громадському місці, зобов'язуюся сплатити 250 крб. штрафу...»

Микола Миколайович посміхнувся у довгі козацькі вуса:

— Добре. Ідіть на свиноферму підсобником... А там побачимо...

4. БЕЗ ШТАНІВ ЧИ У ШТАНЯХ

Коли Миколу Миколайовича Рябошапку питають, з чого він розпочинав своє головування, він жартує:

— З кіно. Купив кіноустановку. Щоб решта людей із села не розбіглася. А потім за воду взявся. Ставок почав закладати. Одні сміялися, що у цій балці буде води, як на долоні волосся. Інші застерігали: «Дивися, бо колгосп без штанів залишиш...»

Зараз «штани» колгоспу ім. Кірова такі, що кілька колгоспів у них можна зодягнути. Механізовані ферми, майстерні, механізовані зносховища. Парникове господарство, олійня, млин, консервний завод, потужна зрошувальна система, 133 трактори, 56 вантажних автомобілів, 447 виробничих електродвигунів...

Описувати детально всі щербанівські досягнення нема потреби. Наведу лише куценьку розмову з щербанівським старожилом.

— Дідусю! Як ви думаєте, у чому секрет успіхів Рябошапки? До нього ж також були голови...

— Ет, сину. Рябошапка — це г о л о в а. А то були присідателі. Крок ступить і присідає, аби не перепрацюватися...

5. ТО ЧОМУ Ж Я НЕ ВИКОНАВ ЗАВДАННЯ

Запевняю редколегію, що я у цьому не винен. Перш за все винен отой чоловік, що спровадив мене у Щербані. Якщо він навмисне хотів зірвати мої плани, то хай йому добре гикнеться. Я йому вибачаю. Бо те, що я побачив у Щербанях, не скрізь і не завжди побачиш.

Тиждень я лупав очима, охкав від здивування, захоплювався і не зглянувся, як термін відрядження закінчився. Коли вже виїхав зі Щербанів, довідався, де є на Миколаївщині ставки, «жабі по око». Дізнався, що деякі безгосподарники ставки позапускали, а інші зовсім повипускали. Та не було коли вже до них їхати. Просити ж редколегію, щоб мені продовжила відрядження, незручно. А самочинно діяти не міг.

Та розумію, що завдання є завдання. І виконати його не відмовляюсь.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

с. Щербані
Вознесенського району
Миколаївської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

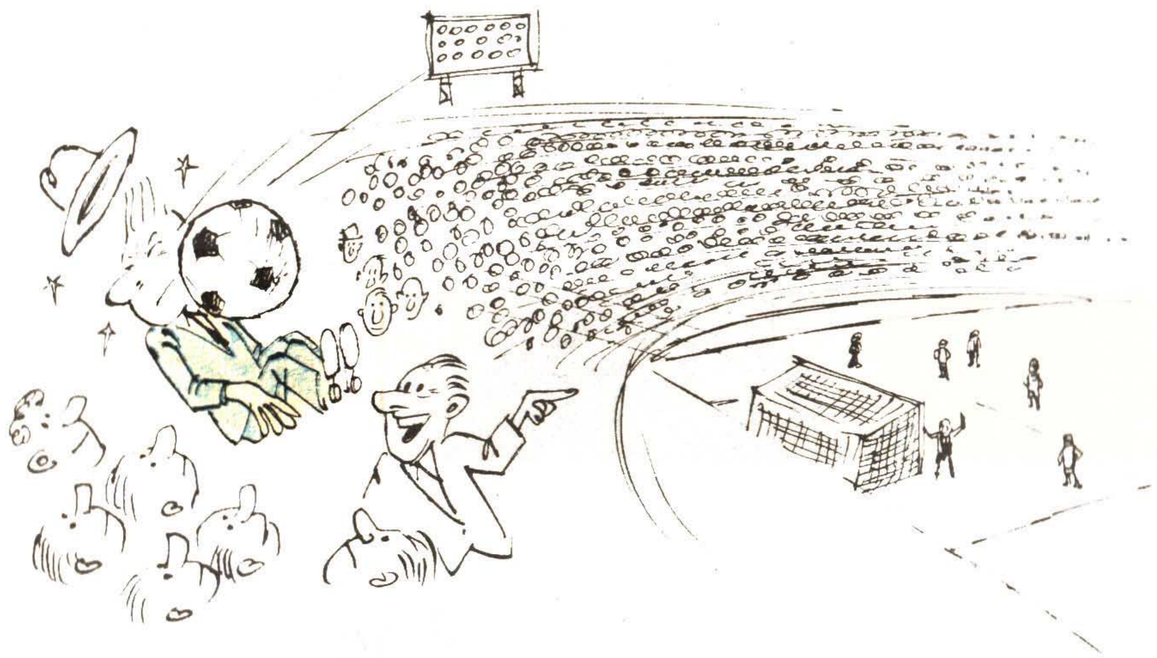

— А ти казав, що твої ніколи не мажуть!..

ТІНЬ

Вовченя У-у жило в таких темних лісових хащах, що й сонця не бачило. От якось воно гарненько поснідало, одразу похоробрішало й на галявину вискочило.

Зирк туди, зирк сюди — чи нема часом якоїсь небезпеки?

Аж глип — позаду на землі щось темне, якась пляма, на вовка схожа.

У-у — загарчало, як і годиться вовченяті, що мріє вирости дужим вовком:

— Ти хто така?

Мовчить пляма.

У-у вишкірило білі ікла:

— Ось я тебе вкушу!

А пляма мовчить... У-у подумало:

«А чому Вона мовчить?.. Може, Вона сильніша від мене?.. То я краще втечу!»

І У-у помчало вперед.

Озирається — не відстає пляма. Женеться!

З переляку У-у влетіло у тернові кущі, покололо собі писка. Та так боляче, що аж через голову перекинулося...

Дивиться — що таке? — пляма вже попереду...

— Ага! — зраділо У-у,— то ти боїшся мене!

Навіть про свого поколотого писка забуло — ану за плямою! От-от наздожене її!..

Ще дужче біжить вовченя — і пляма дужче!..

Зморилося вовченя, перепочити сіло.

І пляма сіла перед ним. Теж відсапується...

Вовченя зробило крок — і пляма крок зробила.

У-у клацнуло іклами — і пляма одразу клацнула...

«А-а-а, — розсердилося вовченя,— вона ще й знущається з мене!.. Та я тобі, знаєш що зараз зроблю!»

Поблизу була річка. Вовченя з берега просто у воду й пірнуло.

Трохи лапами побовтало й до берега подалося.

Глип у річку, аж пляма вже на воді! Сидить собі, наче нічого й не сталося...

— Начувайся! — заволало розлючене вовченя. І знову в річку стрибнуло.— Тепер я неодмінно тебе позбудуся!

Сидить собі на дні й бульки пускає: «Нічого, то нічого, що я бульки пускаю! — саме до себе каже.— Зате отієї халепи не матиму!»

Аж ув очах у вовченяти зелені вогники пішли...

Витягло його на берег Бобреня, що саме тоді під водою веслувати своїм хвостом училося.

— Ти чого на дні так довго сиділо? — питається.

— Та оту темну пляму, що не відстає від мене, втопити хочу! — сердито буркнуло мокре У-у.

Бобреня аж лапками за живота взялося:

— То ж тінь! Це ж сонечко світить! Тому й тінь. І від тебе, і від мене — ось бачиш? А в лісі, де немає сонечка, й тіні немає.

— Дякую! — сердито кинуло У-у.

Побігло воно до лісу, підібгавши хвостика, страшенно невдоволене собою. Де ж це бачено: вовченя за власною тінню ганяється! Всі ж сміятимуться!

Залізло У-у в хащі й переживало аж до ночі. А коли на небо викотився місяць, вовченя вдруге на галявину подалося. Гульк — аж поруч ізнову тінь. Та ще чорніша. Справді страшна!

Але вовченя вже не злякалося й не розсердилося.

— Це ж тінь від місяця! Та була від сонця, а ця — від місяця!.. У-у-у! Яке я розумне вовченя! — запишалося воно.

І одразу почало складати пісеньку:

Вовченя віднині —
У-у, у-у!
Не лякатиметься тіні —

Вовча пісенька красива —
У-у, у-у!
Отак досхочу наспівавшись, вовченя У-у само собі

Пригоди Перченяти та Мурчика у країні казок

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

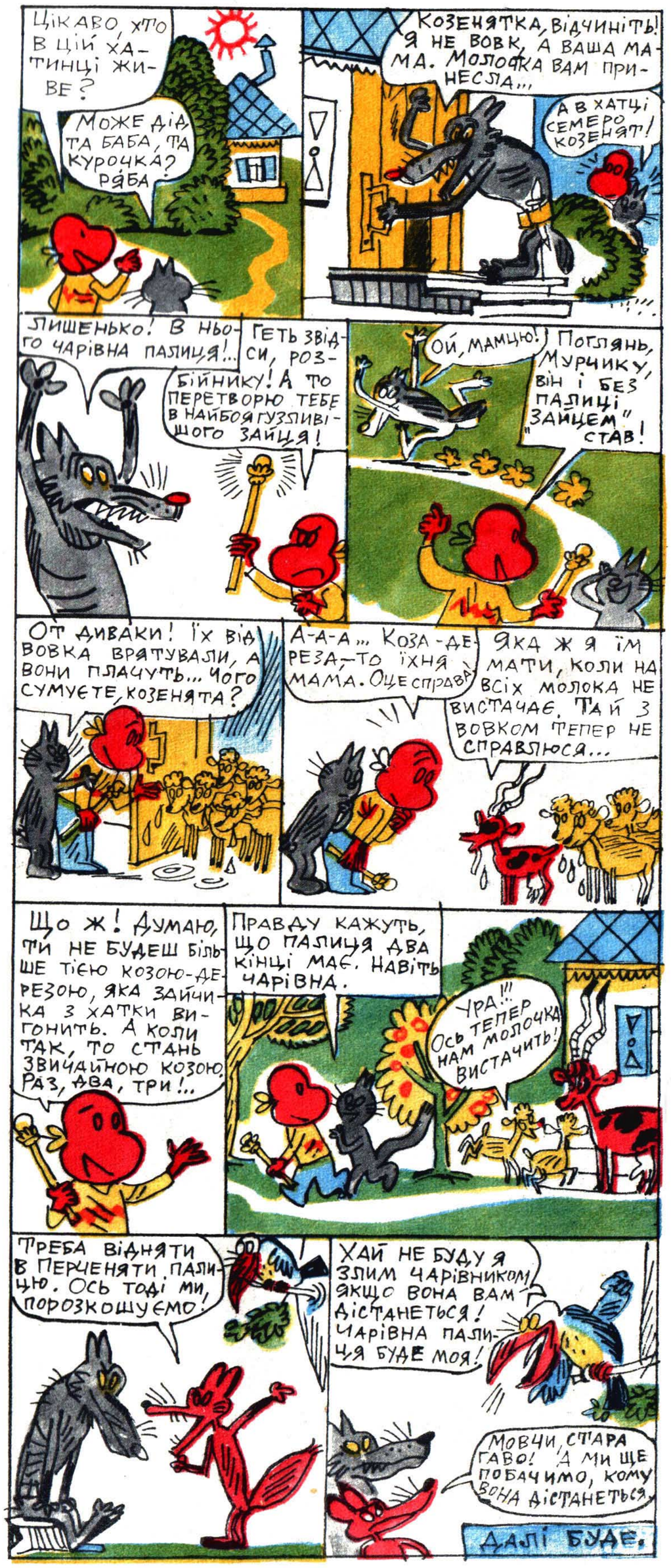

ПЕРЧЕНЯ

Хто такий Декамерон?

МОНОЛОГ КООПЕРАТОРА

Що не кажіть, а торгівля на селі — непроста штука. Клопітка. Спробуй нині у нас на Сумщині продати немодні босоніжки або штани кльош. А дзуськи! Усі хочуть модно вдягатись. Такі часи!

Єдина розрада для кооператорів — книжкова торгівля. Це нам як насіння лузати. Воно й справді, книга — товар добрячий. Для неї мода не страшна. Поклади у підсобку — лежатиме роками. Але й у такому легкому ділі треба кебету мати.

Бо часом надумає хто перевірити: «Ну як у вас книжкова торгівля?» То відповідь може бути тільки одна: на висоті! Я у селах буваю — знаю.

Он як ловко торгує книжками завідуючий Кровненським сільмагом Сумського району І. Лукаш. Цікаво, із вигадкою. Своїх земляків він привчає читати тільки на свята, завозячи книжки у магазин до 8-го березня або до Першого травня. Решту року оті... як їх... книголюби можуть переказувати прочитане одне одному.

Ще краще організував торгівлю голова правління Вовнянського сільського споживчого товариства Шосткинського району О. Доля. ССТ обслуговує чотири села, і в жодне з них цього року не завозилось книжок. Той Доля і справді голова! Чого, питається, везти нові книжки, коли ще не скрізь продали старі.

Воно, правда, і там є несвідомі люди. Директори шкіл, наприклад. Як здіймуть гвалт: «Ми не можемо нічого купити для преміювання учнів!» Та Доля на провокації не піддається. Не великі пани. Якщо їм так треба, нехай їдуть по літературу у Шостку. До неї рукою подати — сорок кілометрів.

Звичайно, книжками торгують не тільки у промтоварних чи продовольчих магазинах, де їх, бува, (як у Середино-Будському районі) і не побачиш за жіночими сорочками або ящиками з макаронами. Чимало на Сумщині й спеціалізованих магазинів.

Ну, як не згадати добрим словом книгарню у селі Річки Білопільського району! До такого магазину, як у Річках, просто приємно зайти. Чого тут тільки немає! Є навіть куточок, де написано: «Книга — кращий подарунок». І на поличці одна кулінарна книжка — «Солодке печиво».

Романів, правда, малувато, і дитячої літератури як кіт наплакав. Та воно й таке сказати: тих дітей тепер більше, ніж книжок. На всіх не настачишся.

Кому я тільки дивуюсь — так це покупцям. Ото наробляться за день, то годилося б і полежати або чарку хильнути, — так ні, сунуть до прилавка. З одного боку, конешно, добре, що всі тепер грамотні. А з іншого — від таких книгоїдів сама морока! Як запитають щось зненацька, не знаєш, що й відповісти.

Один, пам'ятаю, усе добивався:

— Чи не було у вас Декамерона?

Ви чули — Декамерона! Не знаю я ніякого Декамерона! У нашій системі такий не працює.

У тих же Річках, при мені було, зайшов до магазину якийсь розумник.

— У вас на поличці четвертий том «Життя тварин». А де інші томи? Перший, другий...

— Нема, — каже завідуюча.

— Чому нема? — не відступає причепа.

То завідуюча йому враз утовкмачила:

— Раз у нашому магазині нема, значить, видавництво іще не випустило. Шукає, хто б написав.

Кадри у нас, що не кажіть, добрі, грамотні. Ота завідуюча Річківською книгарнею вісім класів скінчила. А був я якось у Сумській облспоживспілці, то чув: на 18 районів аж сім райспоживспілок та баз мають інструкторів із спеціальною освітою!

Тож із такими кадрами можна ого-го які діла робити! І ми робимо.

Спробуй-но хто закинути, ніби кооперації більше пече торгівля горілкою, ніж книжками. Не вийде! Нас голіруч не візьмеш. Сам голова облспоживспілки тов. Чеканський не червоніє за торгівлю літературою. Книжки на полицях лежать? Лежать. А асортимент — за це, слава богу, ще шиї не милять.

І якби ото, кажу, не дратували настири: «Де новинки поезії? Де класики? Чому у селі не купиш потрібного довідника?» — то кращої роботи, як у нас, годі й шукати.

Бо воно ж таки й усвідомлювати приємно: ти не хвости волам крутиш, а несеш у маси культуру.

...Цікаво б усе ж дізнатись: що то за один — Декамерон?

Записав Л. ШИЯН.

Сумська область.

Ласло ФЕЛЕКІ

САМОАНАЛІЗ

ГУМОРЕСКА

Раннього ранку, о пів на шосту, в одній з квартир на вулиці Ракоці задзвонив телефон. Літній опецькуватий чоловік невдоволено протер очі, солодко позіхнув і, крекчучи, підійшов до апарата.

— Алло! — похмуро буркнув він у трубку.

— Це ви, докторе Чонарді? — запитав незнайомий голос.

— Так, я.

— Ви — брудний покидьок!!! — і в трубці клацнуло.

Чоловік ще кілька разів гукнув «алло» і сердито брязнув трубкою. «Недобре почався день», — подумав. Цікаво, що означає ця образа? Хто дзвонив? Кому не ліньки було встати вдосвіта лише для того, аби його, юрисконсульта великого підприємства, обізвати покидьком?

Невідомий примусив доктора серйозно замислитись. Його вже менше цікавив співрозмовник — більше доктор Чонарді. Вперше за довгі роки спробував аналітично оглянути себе. Справді, яке місце він посідає у суспільстві, яка від нього користь людям?... Тут задзвонив телефон, і незнайомий голос знову запитав:

— Це ви, докторе Чонарді?

— Так, я.

— Ви — брудний покидьок!!!

— Гречно дякую, — випалив доктор.

— За віщо? — здивувався невідомий, але трубки не поклав.

— Важко одразу сказати. Маєте трохи вільного часу?

— Хоч відбавляй.

— Розумієте, — зітхнув Чонарді. — Життя — досить дивна штука. Доля іноді користується незвичними методами, аби примусити людину замислитися над собою. Ти спокійно животієш, відгородившись од навколишнього типовим самообманом, що його називають чистою совістю, аж раптом із невідомого світу, без попередження, хтось гукне на вухо таке, що проникає у найвіддаленіші куточки душі. Ти з переляку обурюєшся, потім впадаєш у самоаналіз.

— Алло! Що ви там мелете? — перебив його невідомий. — Я по-ідіотському пожартував. Просто заглянув у телефонний довідник і натрапив на вас. Повірте, цілком випадково.

— Це вам лише так здається, — сказав Чонарді з притиском. — Людина — сліпе знаряддя у руках долі — ніколи не знатиме достеменно про своє призначення. От, приміром, ви — невідомий виконавець якогось наказу згори. Кожна людина, яка логічно мислить, — детермініст. Доля буквально жонглює так званими випадковостями, даючи людині ілюзію, ніби вона вільна діяти на свій розсуд. І може статися, що коли людина цілком переконується у власній безвідповідальності, незначимості — вона найближче до суті.

— Але ж, зрозумійте, це був лише нерозумний жарт. Не хочу я копирсатися у вашому житті...

— Ви — ні, а вищі сили — хочуть, і перед ними ми безсилі. Який могутній заряд у правді, коли хтось наважується її висловити. Та найменше кажуть її в очі тим, хто найбільше потребує цього. Уявіть собі, яке чудове життя одержало б у спадок людство, коли б відомим з історії чудовиськам, тиранам хтось раннього ранку крикнув на вухо, хто вони є насправді. Кровопивці, жорстокі сокирники, вішателі, а не те, чим уявляють себе зі слів рабів-лакуз. Можливо, й задумалися б. Світанкова тиша спонукає до цього.

— Перепрошую, я не порівнював вас із...

— Щиро вам вдячний, — вів далі Чонарді. — Сподіваюсь, і підстави для цього не маєте. Я ніколи не бажав людству зла. Та в кожної людини є на душі пляма, про яку вона воліла б забути, щоденно обманюючи себе. Так було й зі мною, але, дякувати вам, тепер сміливо дивлюся на свій ганебний вчинок.

— Який вчинок? — поцікавився невідомий.

— По телефону якось незручно розповідати, але вам... Адже це ви відкрили мені очі на оте драматичне становище, у якому я опинився.

— Докторе, повірте, я не хотів... — зайкався співрозмовник.

— Не просіть пробачення. Нема за що. Ваш дзвінок став для мене ніби сигналом із чистилища. Мабуть, я ще зможу вийти на світлий шлях. Не все втрачено. Ви врятували людину від загибелі! Чи відчуваєте, що ви обдаровані надприродною силою? — пророче лунав голос юрисконсульта.

— Гм, цікаво, — прошепотів невідомий. — Але ж я справді...

— Облиште скромність. Коли усвідомите всю грандіозність зробленого для мене, — пишатиметесь собою. Будьте моїм гостем, і сьогодні ж.

Довго ще Чонарді вмовляв невідомого. Зрештою, вирішили зустрітися о п'ятій у кав'ярні, що навпроти фонтану.

...За столиком сидів молодик з надміру довгим волоссям. Угледівши доктора, підвівся йому назустріч:

— Це ви, докторе Чонарді?

— Я, друже мій! — відповів доктор, і раптом дав молодикові такого ляпаса, що той простягнувся на підлозі. — Телефонохулігане!

Переклад з угорської
Олександра **МАТЯЦКА**
та Василя **ВАРОДІ**.

Малюнки з журналів: «ВОЖИК» (Мінськ), «ХОРПУШТАК» (Душанбе), «ЧАЯН» (Казань), «КІРПІ» (Баку), «КІПЕРУШ» (Кишинів), «ХЕНЕК» (Уфа).

— Покажи щоденник.
— У мене його Юра взяв, щоб налякати батька.

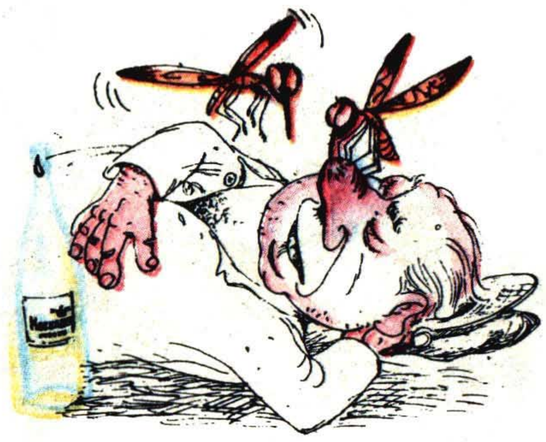

— Оце кров — чистий спирт!

— А у вас велика сім'я!
— Я, Ганно Іванівно, ще нежонатий.

— Ти якусь цитату шукаєш!
— Та ні, від жінки десятку сховав.

— Подумати тільки, такий велетень, а, кажуть, походить від мухи.

— Тату, а цукерків приніс!
— Почекай, синку, ось перейду на кондитерську фабрику, тоді вже носитиму...

— Не бійтеся — він не кусається.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

Копаючись у собі, тільки бруднився.

—

Якщо у тебе вийшло двічі по два— п'ять, не переконуй всіх, що ти новатор.

—

Праця передчасно зігнула його. Працюючи продавцем, зловживав продажем з-під прилавка.

—

Захищаючи дисертацію про користь грецьких горіхів, боявся, як би його не розкусили.

Борис БАБАНОВ.

Щоб відійти подалі від гріха, іноді буває досить лишитися на місці.

—

Щаблі зростання: був немовлям — смоктав палець, змужнів — з пальця висмоктував.

—

Її девіз: «Найкраща путівка в життя — путівка до санаторію!»

—

Дехто, перемігши себе, відчуває гіркоту поразки.

Хильнути горя можна й не розкриваючи рота.

—

Автор істеричних романів.

—

Час іде непомітно, якщо не маєш часу позирати на годинник.

—

Стаття втратила гостроту: в редакції її довго відточували.

—

Злісний аліментник: «Давати дітям гроші? Хибний метод виховання!»

Болеслав БАРТАШЕВИЧ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

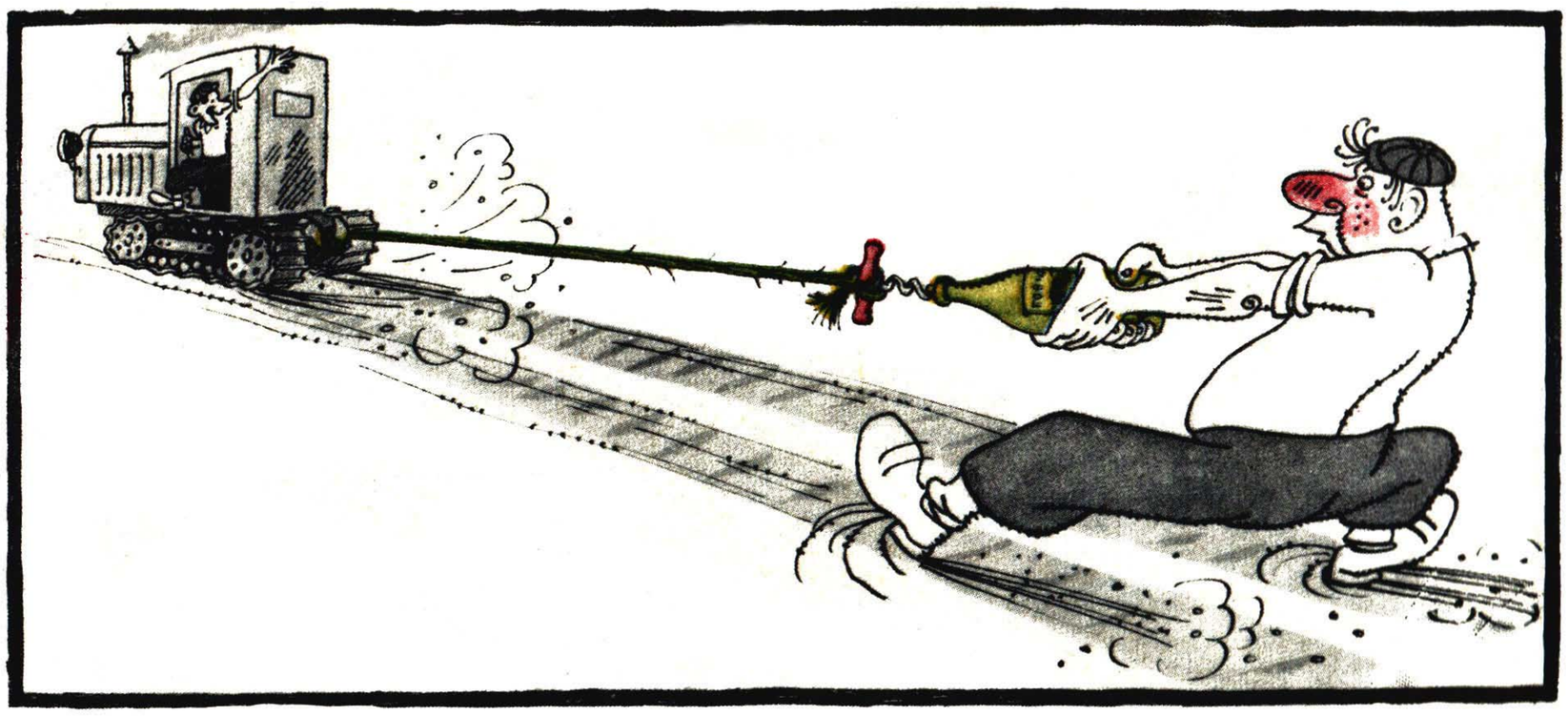

Механізація трудомістких процесів.

ВІД РЕДАКЦІЇ

У журналі «Перець» № 5 за цей рік був вміщений фейлетон Г. Безбородька «Чорно-синьо-зелена магія», у якому йшла мова про порушення правил торгівлі легковими автомобілями в системі Черкаської облспоживспілки.

Як повідомив редакцію Черкаський обком партії, факти порушень продажу автомобілів дійсно мали місце.

За існуючим правилом споживча кооперація має продавати машини спеціалістам і передовикам сільського господарства, а між тим, за рішеннями деяких виконкомів райрад автомобілі примудрялися купити громадяни, котрі ніякого відношення до сільського господарства не мають. За порушення існуючого порядку продажу легкових автомобілів бюро обкому партії наклало стягнення на голову Черкаського райвиконкому тов. Васняцького і Чигиринського райвиконкому тов. Русина.

Голова правління Черкаської облспоживспілки тов. Бучацький зобов'язаний контролювати продаж автомашин. Проте автор фейлетону тов. Безбородько, не розібравшись як слід у фактах, всю вину за порушення правил торгівлі автомашинами переклав саме на нього, допустивши при цьому необгрунтовані натяки й неприпустимо-образливий висновок.

Редакція вибачається за це перед тов. Бучацьким.

Автора фейлетону тов. Безбородька суворо попереджено.

ПАРОДІЇ

Мікро, мов макро

Мовчать в ангарах лопушиних
Метелики, мов літаки.
Поснули в допотопних храмах
Мурашок горді племена...
І тільки джміль один між листям
Гуде печальним двигуном.
Кудись летів і заблудився —
Шукає свій аеродром.

Василь САГАЙДАК.
«Мовчать на зниженнях вільшини...»

**Мовчать в ангарах лопушиних
Метелики, мов літаки.
Спинили рух, немов машини,
В цехах кропив'яних жуки.**

**А оси, мовби дирижаблі,
Повисли, зморені в путі,
Своє жало, немовби шаблю,
Сховавши в піхви золоті.**

**І павуки, мов цепеліни,
Застигли в безмірі небес, —
Вся комашня заціпеніла
У сонним видиві чудес.**

**Сплять богатирським сном
у храмах
Мурашки, мовби кабани.
А в пелюстках, неначе в ямах,
Поснули мухи, мов слони.**

**Поснуло все... Лиш осоружний
У білих склепах цвіту груш
Гуде трансмісією тужно
Зверхвелетенський чудо-хрущ.**

**...Бабки в ангарах лопушиних,
Тля в капустяних гаражах...
І все те дійство комашине
Таке значиме —
просто жах!**

Валентин ЛАГОДА

САДІВНИК

З циклу пародій «Піп та собака».

Іван ВИРГАН.

Юрій ІВАКІН

Це розповів мені минулої весни
Колишній піп, а нині садівник
Квітучого колгоспу над Сулою.
«Раніш я попував отут в селі.
Був піп як піп. Мав дочок, попадю
І пса Сірка. Любив я того пса,
Немовби брата. Що ж далі сталося?
Так от. Якось вночі, коли всі в хаті спали,
Той пес Сірко, мов злодій-уркаган,
Тихесенько собі проліз в комору
І зжер півфунта м'яса-воловини
(Кіло — два п'ятдесят, сиріч, півфунта —
П'ятдесят копійок. Це ж п'ять карбованців
Старими грішми)
Гай-гай! Біда! За що така халепа?
Віддячив сучий син! А я ж його любив!
От і кажіть! Це чесно, до ладу?
Отож-бо й є! Немов бурлака в пана,
Працюю від світання до смеркання,
Служу відправи та хрещу, вінчаю,
Відспівую мерців, аби щось заробить
На хліб собі і на кандьор Сіркові...
А він! Хай бог його простить!
А що ж мені робити? Вдіять що?
Побити чи простить? Чи прокляти?
Хіба? А так і є! Гай-гай! Ба ні!
З якої речі і з якого права?
Чи це ж по правді буде? Ні та й ні!
Це ж гріх на душу. Всі ж ми є брати...
А може, взять сокиру гостру й тее...
Мені щось раптом... як би це сказати?
Разочок цюкнути? Чи так, а чи не так?
А втім, чому б і ні? У чому ж річ?
Стривай лиш!.. А чого? Оце так штука!..
Отож підніс сокиру і хутенько
Й гарненько так у тім'ячко вгатив...
...А потім у вишневому садку
Копав могилку й напис написав.
Гарнесенький. Що так, мовляв, і так,
Був в мене пес. Тепер його нема.
Така вже божа воля — собача доля.
Авжеж. Отим-бо й ба! Отож-бо то й воно!»

Колонка графомана

«Надсилаю Вам два своїх вірші. Прошу пореагуйте над ними, чи здатні вони до друку. Вірші жітейні-правдиві.

**Г. А.
Хмельницька обл.».**

— Стараємося, реагуємо. Реакція виходить негативна.

—

«Якто у вільний час я написав таку байку, і один мій товариш підказав, щоб я її надіслав до вашого журнала...

...Вкажить, вірніше повідомте мене листом і вкажить мої недостатки, може у мене появляться здібності взять участь у Вашому журналі.

**С. М.
м. Коростень
Житомирської обл.».**

— Поки що можемо вказати тільки на один Ваш недолік — надто довіряєте підказкам. Якщо після цього у вас появляться здібності, — пильнуйте, щоб не втекли.

—

**«До редакцей Перець
З а я в а
Прошу Вас Подправит мого дописа коє шо по Вашому усмотрению Викинут коє шо добавит.
Все на Ваше усмотрения
и опечатуват прошу
собщит писмено мини.**

**Б. І.
Новоград-Волинского р-ну
Житомирской обласци».**

— Скористалися Вашим дозволом діяти на наш розсуд і дещо викинули. Залишилося тільки «коє шо».

—

«Прошу напечатать мои вірши на прилагаемому при сім листу.

**М. П.
м. Ківерці
Волинської обл.».**

— На «прилагаемому листу» надрукувати не можемо: на ньому написані Ваші вірші. За те, що не просите їх у журналі надрукувати — дякуємо.

●

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Браконьєр удосконалюється. Браконьєр вдається до найновітніших знарядь техніки по винищенню живої природи. Навіть глушити рибу з допомогою толу, динаміту чи якоїсь іншої вибухівки — то вже старовина. Це підтверджується заміткою «Лазером її, лазером» («Перець» № 5). В цій замітці розповідалось про те, як глушили рибу електрострумом робітники радгоспу «Тучинський» Гощанського району Ровенської області Герасимчук А. Ф., Симчук В. Н., Жданюк П. Г.

Новаторство браконьєрів не залишилося без уваги і відповідної оцінки.

Прокурор Гощанського району т. Малий повідомив редакцію, що Герасимчук А. Ф. і Симчук В. Н. засуджені до 1 року позбавлення волі, а Жданюк П. Г. — до одного року виправних робіт з вирахуванням 20 % заробітку.

ЛЮБИТЕЛЬ СЕРЕДНІХ ЦИФР НА КУРОРТІ

Мал. А. ГАЛАТЕНКА (м. Сочі)

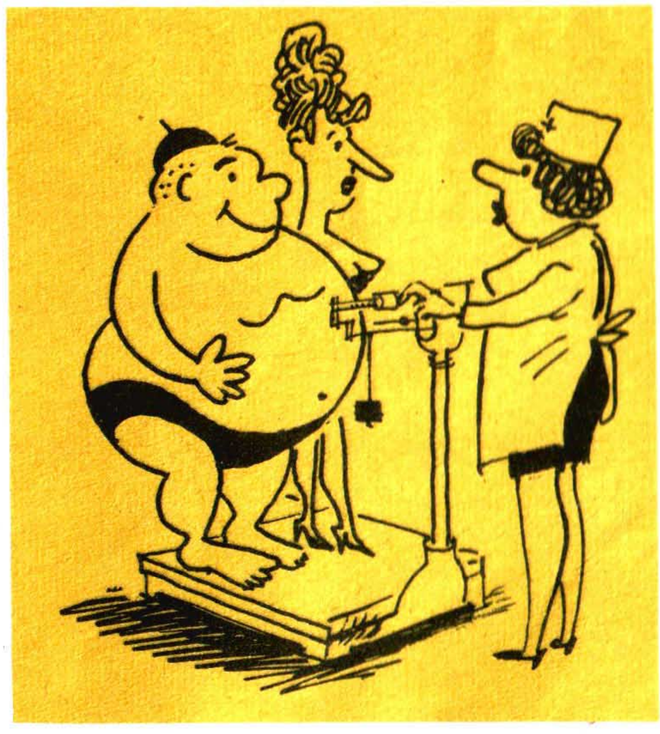

— Ану, на скільки ми в середньому поправились?..

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

Відбулося чергове засідання Клубу губителів природи.

Цього разу ішлоея про прийом у члени клубу голови колгоспу «Дружба» Уманського району Черкаської області В. М. Тихонюка та його заступника В. С. Порфенюка.

Головуючий зачитав рекомендацію:

«В. М. Тихонюк та В. С. Порфенюк повністю заслужили, щоб їх прийняти у члени клубу. Бо, не шкодуючи колгоспної машини, 3 травня 1970 р. вони майнули аж у лісництво «Зелена брама» Кіровоградської області і там у нерівному поєдинку, при підтримці трьох собак, убили козулю».

Потім всі руками і ногами голосували за те, щоб Тихонюка та Порфенюка зарахувати одразу ж почесними членами клубу, оскільки після поєдинку з козою вони героїчно витримали словесний поєдинок із лісником.

Народні усмішки

А ЩЕ БРАТ НАЗИВАЄТЬСЯ

Просить батько сина:

— Піди до дядька та позич сокиру.

Пішов син.

— А багато у вас дров? — питає дядько.

— Та не знаю, — відповів хлопець.

— Піди спитай батька.

Приходить син додому.

— Тату, а багато дров?

— Та ні!

От пішов син і знов до дядька:

— Ні, дров небагато.

Дядько і каже:

— Нема у мене сокири.

Пішов син додому і каже батькові, що у дядька немає сокири.

— Брат називається, а жаліє сокири, треба йти у комору та свою брати... — відповів батько.

Повідомив Л. П. ОЛЕКСІЙЧУК
з с. Вигова Коростенського
району Житомирської області.

НЕ СЛІПИЙ...

— Товаришу продавець, чому ви не доливаєте пива в бокал?

— Пробачте, я погано бачу.

— То чому ж у такому випадку ви ні разу не перелили через край?

— А що, ви думаєте, я зовсім сліпий?

Повідомив В. М. ГАВАДЗІН
з м. Івано-Франківська.

НІЧОГО ДИВНОГО

Стрілися друзі дитинства, згадують шкільне товариство.

— А ти знаєш, що Петро Мугиренко став літературним критиком?

— Нічого дивного: він ще в школі не любив літератури.

Повідомив Г. Г. ГРИГОРЕНКО
з м. Макіївки Донецької області.

ОДИН ЗУБ

Онук запитує дідуся:

— Діду, а ви були колись малим?

— Був.

— І оце у вас за все життя тільки один зуб виріс?

ЯКА КАПУСТА

Семирічний Сергійко запитує маму:

— Мамо! Де ти сестричку Оленку взяла?

— В капусті знайшла.

— А яка ж це капуста в січні росте?

НЕМА ПЛЕМІННИКА

Молодий батько, у якого народився перший син, дає телеграму своєму братові: «Щойно з'явився Жора, твій племінник».

На другий день одержав відповідь: «Племінника в мене немає, жени приблуду в шию».

Повідомив В. В. ПОЛОНСЬКИЙ
з с. Остап'є Велико-Багачанського
району Полтавської області.

КОНТРОЛЬНА З АРИФМЕТИКИ

Прийшла Оленка із школи та з порога до матері:

— Мамо, а у мене п'ятірка з контрольної по арифметиці.

— Не може бути! — здивувалась мама. — Мабуть, списала у когось?

— Та списала у Валі, що сидить зі мною поруч, — призналась Оленка.

Мама хотіла налякати її:

— Не смій більше списувати, бо будеш косоокою.

Через деякий час Оленка знову похвалилася п'ятіркою.

— Я ж тобі казала не списувати, бо будеш косоокою.

— А я дивилась прямо. Цього разу списувала у Колі, який сидить попереду мене.

Повідомив П. С. МАЙКОВ
з м. Одеси.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Колгоспники артілі ім. Чкалова (с. Чорнотоле Білогірського району) надіслали листа, в якому з обуренням писали про негідну поведінку та недбале ставлення до своїх обов'язків фельдшера їхнього села І. В. Павленка.

Кримський облздороввідділ, який розслідував листа, повідомив редакцію, що всі наведені в ньому факти мали місце.

Павленка з роботи знято.

★ У їдальні при Бершадському хлібоприймальному пункті на залізничній станції Бершадь надто бідний асортимент страв, вони несмачні. Зате тут завжди широкий вибір міцних спиртних напоїв. Їдальню, по суті, перетворено на шинок. Про все це повідомлялося у листі до редакції.

Заступник голови Вінницької облспоживспілки т. Михалюк відповів нам, що це й справді мало місце.

За порушення правил торгівлі спиртними напоями та незадовільну організацію роботи завідуючого їдальнею Бурдейного з роботи знято.

Спиртні напої з продажу у їдальні вилучено, асортимент страв та холодних закусок значно розширено і поліпшено.

Друже Перче!

Чули ми, що є така фотоапаратура, за допомогою якої можна зняти навіть гарматний снаряд у польоті.

Очевидно, такою швидкісною апаратурою користуються і працівники Львівського фотоательє № 18. Торік вони у нас на Ходорівському цукрокомбінаті сфотографували передовиків виробництва для «Дошки пошани». Ще й року з того часу не минуло, а вже ми точно знаємо: портрети ось-ось будуть готові.

Оце «ось-ось» — поки що єдине, що ми маємо за 345 карбованців, перекаэаних нами львівському фотоательє № 18. Але, очевидно, не в цьому справа. Справа в тому, що, як запевняє директор фотоательє Яків Іванович Форер, робота виконується швидко і доброякісно.

А це, Перче, багато важить!..

А. ДЗІНДОБРИЙ,
голова завкому.

м. Ходорів
Львівської області.

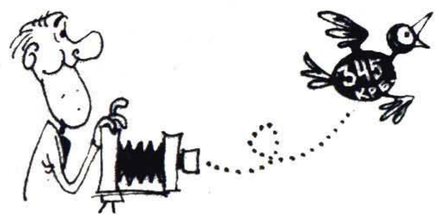

Коли тобі захочеться копченої ковбаси, приїжджай до нас, на Роменську міжрайбазу. Наш сусід, котельня будівельного двору станції Ромни, закоптить тобі й цілого слона. Це ж завдяки їхньому димові та сажі продукти на наших складах мають такий хороший смак і вигляд.

Тільки поспішай, Перче, бо керівництво ст. Ромни вже з рік говорить, нібито димарі тієї коптильні мають надбудовувати.

КРАСНОЖОН

м. Ромни
Сумської області.

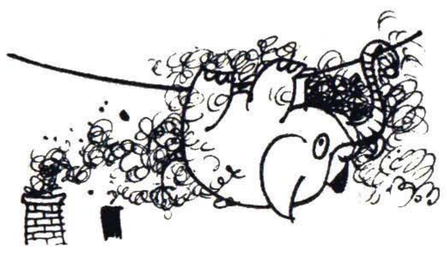

Дуже хочеться нам почастувати тебе кашею, та, на жаль, — вона неїстівна. Ту кашу заварив відділ збуту Придніпровського хімкомбінату (Дніпродзержинськ), відвантаживши нам у відкритому вагоні 64 тонни нітрофосу.

Побувавши в дорозі під дощем, нітрофос так розмок, що нам довелося не вивантажувати його з вагона, а вичерпувати відрами. Справа, однак, цим не вичерпалася, бо ми ще мусили сплатити залізниці 216 карбованців штрафу і вже потім добре посушити голови, як у такому кашоподібному стані внести нітрофос у грунт.

Порадь, Перче, як нам віддячити дніпродзержинцям за ту кашу, що вони заварили.

М. КОВАЛЬ,
агроном райоб'єднання
«Сільгосптехніка»

м. Віньківці
Хмельницької області.

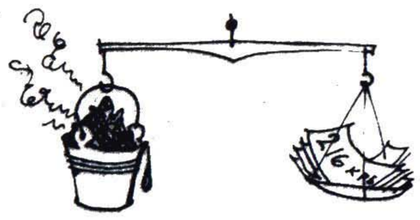

Якщо хочеш переконатися, що молочні ріки справді є, покупайся в нашому Стоході.

А втім, дуже сумніваємося, що ти ризикнеш це зробити. З нас, наприклад, не кожен наважиться навіть підійти до річки. А все тому, що дуже вона полюбилася завідуючому Любешівським сепараторно-молочним пунктом т. Хвесику. Так полюбилася, що геть усі відходи свого невеличкого підприємства він дарує тільки їй.

Неважко здогадатися, як це впливає на рибу. Та й не тільки на неї, але й на людей.

Тільки на т. Хвесика, Перче, ніщо не впливає.

М. БУДЬКО.

Любешівський район
Волинської області.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК. Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 15 (841) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. VII. 1970 р. Підписано до друку 15. VII. 1970 р. Папір 70×108¹/₈. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

БФ 11721. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 03681. Тираж 1.950.000 прим.

Отсканировал О.ЛЕСЬКИВ, обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:
http://perec-ua.livejournal.com/

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У тайниках НАТО посилено готують бактеріологічну та хімічну зброю масового винищення.

(З газет).

— Для вас є делікатеси.

Індекс 74393